

NAŠA BOSNA

List građana Bosne i Hercegovine u Holandiji

broj 91

NAMA VALJA I?I DALJE, PREKO BRDA I DOLINA, I PO SUNCU I PO KIŠI, PREKO VODE DO SLOBODE!

Hany Hany

MARKALE

Sanela MesanovicFriends Who Like Sarajevo Grad

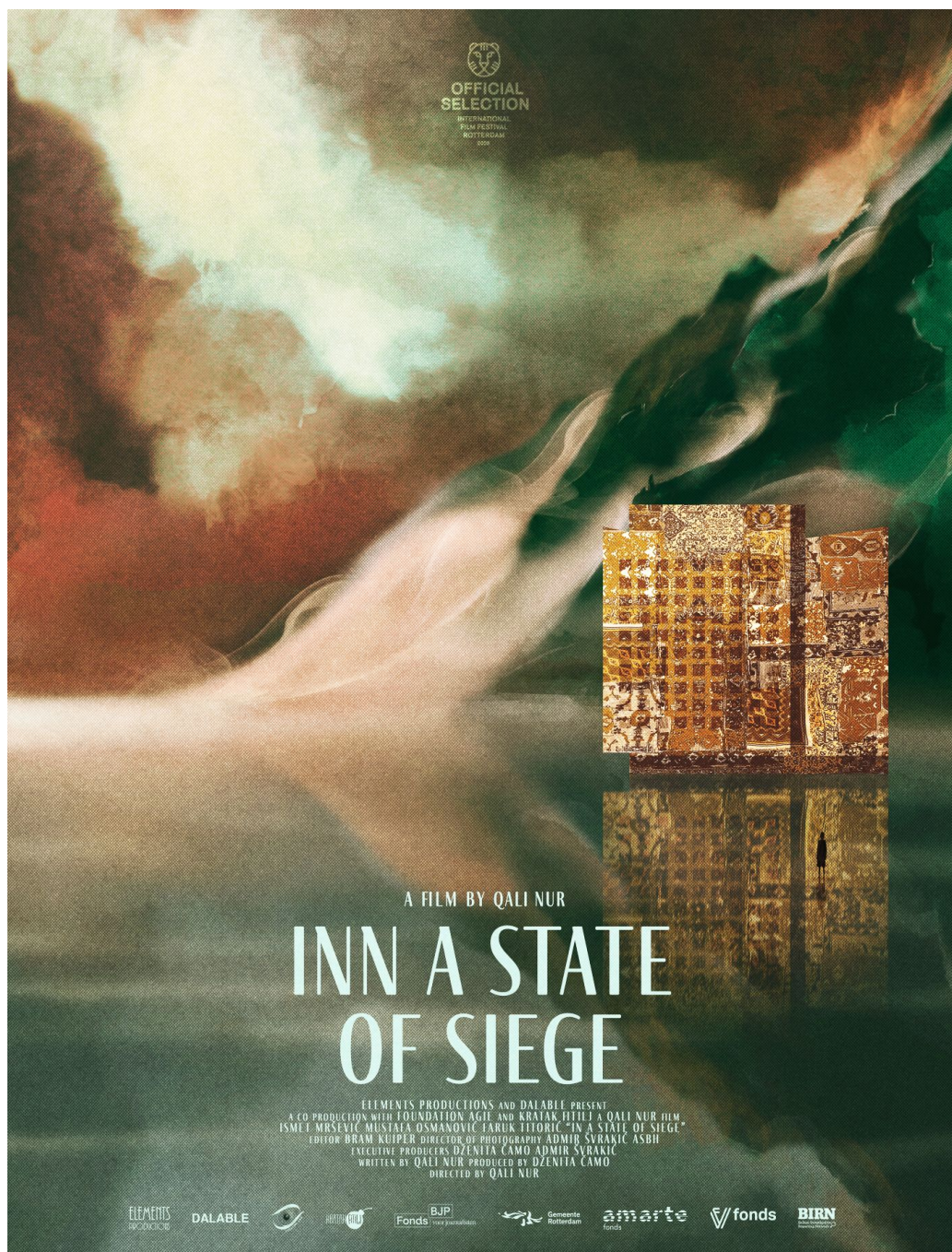
5. februara 1994. godine na pijacu Markale ispaljena je agresorska granata koja je ubila 68 a ranila 142 građana Sarajeva.

5. februara svake godine obilježavamo Dan sjećanja na 11.541 ubijenog građana Sarajeva u periodu 1992.-1995. godine.

[#FriendsWhoLikeSarajevoGrad](#) [#DanSjecanja](#) [#Markale](#)

Inn a State of Siege

Na Međunarodnom Filmskom Festivalu u Rotterdamu (IFFR)

Inn a State of Siege donosi istinitu priču o Mustafi, Ismetu i Faruku, trojici običnih muškaraca koji su radili u hotelu Holiday Inn tokom opsade Sarajeva (1992-1995).

Holandsko-bosanski dokumentarni film *Inn a State of Siege* imao je svjetsku premijeru na Međunarodnom Filmskom Festivalu u Rotterdamu (IFFR) 2026. Film prati opsadu Sarajeva i odabran je za RTM sekciju IFFR-a. Premijerna projekcija održana je 30. januara 2026. u kinu LantarenVenster u Rotterdamu.

Inn a State of Siege donosi istinitu priču o Mustafi, Ismetu i Faruku, trojici običnih muškaraca koji su radili u hotelu Holiday Inn tokom opsade Sarajeva (1992-1995). Hotel je postao baza za strane novinare koji su izvještavali o ratu u Bosni i Hercegovini. Usred svakodnevnog granatiranja i stalne opasnosti, kuhar Mustafa, konobar Faruk i vozač Ismet rizikovali su svoje živote kako bi hotel održali u funkciji. Trideset godina kasnije, ovaj dokumentarac istražuje kako je preživljavanje pod opsadom oblikovalo njih, njihove sinove i generacije Bosanaca i Hercegovaca koji su naslijedili i traumu i otpornost rata.

Film, čiji scenarij i režiju potpisuje holandska autorica, Qali Nur, nudi ljudski portret otpornosti i preživljavanja tokom najduže opsade jednog glavnog grada u modernoj historiji. Kombinujući intimne intervju i razgovore sa arhivskim snimcima i rekonstrukcijama nezaboravnih ratnih uspomena, film nudi detaljan i informativan prikaz tih teških godina, sa pravovremenom antiratnom porukom upućenom današnjem svijetu. Film će imati tri projekcije na IFFR festivalu.

O RTM selekciji

RTM predstavlja najnovije filmove etabliranih i mladih filmskih stvaralaca iz Rotterdama, čiji utjecaj seže daleko izvan gradskih granica. Program uključuje raznolik izbor kratkih i dugometražnih filmova, dokumentaraca, performansa i instalacija.

O producentima

Dokumentarni film je producirala Dženita Čamo iz Elements Productions (NL) u saradnji sa Dalable (NL) i u koprodukciji sa Fondacijom Agie (NL) i Kratak Fitilj (BH). Film su podržali nizozemski fondovi Fond za Posebne Novinarske Projekte (Fonds BJP), Amarte Fonds i VFonds, te Općina Rotterdam, Balkan Investigative Reporting Network (BIRN) i crowdfunding donatori.

Projekcija filma 'Inn a State of Siege' u Rotterdamu

Dženita Čamo i Mustafa Hadžiibrahimović (desno)

Pitali smo producenticu filma gosp. Dženitu Čamo nakon prvih projekcija u Rotterdamu kako ocjenjuje dosadašnji odziv i reakcije publike i kakvi su naredni planovi u promociji filma.

-Teško mogu procijeniti koliko razgovora sam imala nakon premijernih projekcija našeg dokumentarnog filma 'Inn a State of Siege' na Internacionalnom Filmskom Festivalu u Rotterdamu (IFFR). Niti mogu prebrojati sve poruke koje su stizale putem telefona, e-maila i socijalnih medija. Mogi samo reći da su sve bile pune emocija i vrlo lične. Film nikoga nije ostavio ravnodušnim, kako Bosnaskohercegovačku dijasporu tako i ostale Holandane. Često je opisan kao 'intiman, nježan i poučan'. Za nas je ovakav prijem od strane publike bio upravo ono čemu smo se nadali.

'Inn a State of Siege' govori o opsadi Sarajeva kroz vizuru tri uposlenika ratnog hotela Holiday Inn. Kroz njihova lična sjećanja nastaje jedno svjedočanstvo o svakodnevnom stradanju i preživljavanju pod opsadom, ali i o otporosti i doprinosu građana u obrani grada. Za Mustafu, Ismeta i Faruka, rad u hotelu Holiday Inn, u kojem su boravili strani novinari, nije bio samo način da održavaju svoje porodice. Za njih je taj posao nosio veliku odgovornost, jer su time omogućavali da strani novinari mogu izvještavati o ratu i o opsadi Sarajeva, u toj nikad umirućoj nadi da će internacionalni akteri konačno nešto učiniti da zaustave krvoprolije.

Rat nikad ne prestaje sa generacijom koja ga je doživjela, a u Bosni i Hercegovini on još uvijek teško utiče na živote i perspektive novih generacija. Zato se u filmu ne osvrćemo samo na iskustva naša tri glavna lika, već i na trag koji je rat ostavio na njihove sinove.

Lično smatram da je vrlo važno da kroz kulturu i umjetnost nastavimo bilježiti ovakva lična svjedočanstva ljudi koji su doživjeli i preživjeli rat u Bosni i Hercegovini. Ona su vrlo važan dio naše istorije i upotpunjavaju narative koji nastaju kroz rad istoričara, arhivara, novinara i pravosudnih instancija.

Svjetskom premijerom na IFFR-u 'Inn a State of Siege' je počeo svoj festivalski život. Nadamo se da će film u narednih godinu i po dana kroz učešće na filmskim festivalima proputovati svijetom. Nakon festivalske faze film će vjerovatno biti prikazan u kinima i na televiziji. U Nizozemskoj bi to moglo biti najranije krajem 2026 godine. Pored toga, namjeravamo da film prikazujemo u školama diljem Nizozemske, pošto mlade generacije holandana vrlo malo znaju o ratu u Bosni i Hercegovini. Sve nadolazeće projekcije će biti objavljene na webstranici innastateofsiege.com i na našem [Instagram profilu](#).

Dženita Čamo, producent

Featuring

Ismet Mršević

Mustafa Osmanović

Faruk Titorić

Produkcija

Elementi Produkcije

u saradnji sa Dalable

Koproducenti

Fondacija Agile I Kratki fitilj

Uz podršku

Fond za specijalne novinarske projekte

Grad Rotterdam

Amarte Fond

VFondovi

Balkanska istraživačka novinarska mreža – BIRN

Pristalice grupnog finansiranja

DzK

AKTIVNOST ORGANIZACIJE ZA ZABRANU UPOTREBE HEMIJSKOG ORUŽJA OPCW

Od ambasadora BiH u Den Hagu gospodina Almira Šahovića koji je predsjedavao radom Organizacije UN OPCW u Den Hagu u 2025. godini Redakcija Naše Bosne u Holandiji je primila informaciju o radu ove organizacije UN.

Organizacija za zabranu hemijskog oružja je i u 2025. godini nastavila sa praćenjem situacije u Ukrajini, odnosno utvrđivanja činjenica vezanih za moguću upotrebu hemijskog oružja na ukrajinskom frontu.

U tom smislu, OPCW je na zahtjev Vlade Ukrajine do sada poslao tri odvojene misije (Technical Assistance Visit) koje su na licu mjesta preuzele razne uzorke zbog njihovog ispitivanja: ostatke granata, uzorke tla i vegetacije u blizini mjesta moguće upotrebe hemijskog oružja itd. Takodjer, misije OPCW su imale i razgovore sa potencijalnim svjedocima navedenih događaja.

Nakon ispitivanja navedenih uzoraka od strane nezavisnih međunarodnih laboratorija odredjenih od strane OPCW zaključak sve tri misije je da je u borbama u Ukrajini na nekim mjestima upotrebljeno hemijsko oružje. Riječ je o tzv. hemijskom agentu CS, koji se koristi za rastjerivanje demonstranata, a čija je upotreba zabranjena u ratnim dejstvima. Pitanje upotrebe hemijskog oružja u Ukrajini je bila jedna od glavnih tema na sastancima Izvršnog vijeća OPCW tokom 2025 godine, kao i na 29. i 30. Generalnoj skupštini Organizacije održanim u novembru 2024 i novembru 2025 godine.

Glavno pitanje koje se sada postavlja je nastavak procedure u cilju odredjivanja konkretne odgovornosti za upotrebu hemijskog oružja, odnosno pokretanje međunarodnih mehanizama za kažnjavanje odgovornih.

Takodjer, u 2025 godini aktivnosti OPCW su bile koncentrisane i na situaciju u Siriji, odnosno lociranje i uništavanje ostataka hemijskog oružja od Asadovog režima. Sa promjenom režima u Siriji krajem 2024. godine ostvarene su pretpostavke za uspostavu pune saradnje izmedju OPCW i novih vlasti u Siriji u cilju konačnog uništavanja hemijskog oružja.

U toku 2025. godine misije PCW su u nekoliko navrata boravile u Siriji te su u punoj saradnji sa nadležnim organima te zemlje otpočeli sa inspekcijama lokacija na kojima postoji mogućnost da se nalaze ostaci hemijskog oružja. Takodjer se vrše i pripreme za uspostavu stalne misije eksperata OPCW u Siriji, obzirom na veliki obim i kompleksnost navedenog zadatka.

***) Nakon Prvog svjetskog rata, u kojem su otrovni gasovi odnijeli više od milion vojnih i civilnih žrtava, Ženevski protokol iz 1925. godine zabranio je hemijsko ratovanje. 100 godina kasnije se i dalje koristi otrovno oružje za masovno uništenje u ratovima - i protiv civila. "Organizacija za zabranu hemijskog oružja je tijelo za implementaciju Konvencije o hemijskom oružju, koja je stupila na snagu 1997. godine. OPCW nadgleda globalne napore za trajno i provjerljivo eliminisanje hemijskog oružja. Za svoje opsežne napore u eliminisanju hemijskog oružja, OPCW je dobio Nobelovu nagradu za mir 2013. godine."**

Dž.Kurić / M.Midžić

RUSKA INVAZIJA NA UKRAJINU I NEISPUNJENA OČEKIVANJA

ANALIZA CNN i AP

Četiri godine kasnije, Rusija još plaća za fatalnu pogrešku u Ukrajini
Protekle četiri godine sukoba razotkrile su niz pogrešnih pretpostavki

Vladimir Putin. *AP*
22.2.2026.

"U ranim jutarnjim satima 24. februara 2022., dok sam stajao na zaleđenom krovu jednog kijevskog hotela, pomisao da će Rusija pokrenuti sveobuhvatni napad na Ukrajinu, unatoč gomilanju trupa na granici, i dalje se činila gotovo nezamislivom", piše Metju Čens (Matthew Chance), [CNN-ov](#) glavni dopisnik za vanjsku politiku.

Čens navodi da je Vladimir Putin pokazao sklonost korištenju ruske vojne sile te podsjeća da su njegovi ratovi u Čečeniji, Gruziji i Siriji, kao i vojne akcije na Krimu i u istočnoj Ukrajini, donijeli uspjeh uz relativno niske troškove. Dodaje da je invazija na drugu najveću evropsku zemlju, odmah iza same Rusije, predstavljala potencijalno katastrofalan scenarij koji bi, kako piše, natjerao hladnog stratega poput Putina da dobro promisli, ali da se to nije dogodilo.

Pogrešne procjene i očekivanja Kremlja

Prema njegovom tekstu, protekle četiri godine sukoba razotkrile su niz pogrešnih pretpostavki, uključujući uvjerenje da će Ukrajina biti preslaba i previše neorganizirana da se odupre totalnoj invaziji, kao i percepciju nepobjedivosti ruske vojske.

Pozivajući se na istraživanje instituta Rojal Junajted Srvices Institut (Royal United Services Institute – RUSI), Čens piše da je Kremlj očekivao da će ruske snage preuzeti kontrolu nad Ukrajinom u samo deset dana, no više od 1450 dana kasnije taj se plan pokazao kao temeljna pogrešna procjena.

Navodi da je stvarna cijena rata u Rusiji pod strogom kontrolom informacija te da se službeni podaci o žrtvama ne objavljuju, ali se poziva na procjene američkog Centra za strateške i međunarodne studije (CSIS), prema kojima su ruski gubici – mrtvi i ranjeni – gotovo 1,2 miliona od početka totalne invazije, dok se ukrajinski gubici procjenjuju na između 500.000 i 600.000.

Citira i dio izvještaja CSIS-a prema kojem su ti gubici veći od žrtava koje je pretrpjela "bilo koja velika sila u bilo kojem ratu od Drugog svjetskog rata". Pozivajući se na ukrajinske zvaničnike, Čens navodi da su oni tvrdili kako je samo u decembru ubijeno 35.000 ruskih vojnika, te citira ukrajinskog ministra obrane Mihajla Fedorova koji je rekao:

- Ako dosegne 50.000, vidjet ćemo što će se dogoditi s neprijateljem. Oni ljude smatraju resursom, a nestašice su već očite.

Ekonomija pod pritiskom rata

Čens piše da se u Moskvi rat na površini čini dalekim, no ističe da postoje znakovi rastućih finansijskih poteškoća povezanih s ratnom ekonomijom. Navodi da je ruska vojna potrošnja porasla te da je Rusija 2025. godine postala deveto najveće gospodarstvo na svijetu prema Međunarodnom monetarnom

fondu, ali upozorava na probleme poput velikih bonusa za regrutaciju, nedostatka radne snage i rasta cijena hrane.

Citira prokremaljski list Nezavisimaja Gazeta koji govori o "ozbiljnom nedostatku radne snage" te navodi primjer rasta cijena krastavaca, uključujući objavu žene koja se predstavila kao Svetlana:

- Cijene krastavaca i rajčica su skandalozne. Nekad su govorili da su jaja 'zlatna'. Sad su to krastavci.

Međunarodni položaj Rusije

Čens piše da rat nije donio mnogo koristi Kremlju u inozemstvu te podsjeća da su Švedska i Finska pristupile NATO-u, čime je, kako navodi, više nego udvostručena kopnena granica između Rusije i država NATO-a.

Poziva se i na izvještaj Centra za analizu evropske politike (CEPA) u kojem stoji:

- Odnos je neuravnotežen jer je Moskva ovisnija o Pekingu nego Peking o Moskvi. Rusija je jasno postala mlađi partner, prvenstveno zbog svojih ograničenih ekonomskih alternativa.

Navodi i primjere Sirije, Irana i Venezuele kako bi ilustrirao, prema njegovoj ocjeni, smanjenje ruskog utjecaja na međunarodnoj sceni.

Zaključno, Čens piše da je pogriješio u procjeni vjerojatnosti da će Putin narediti totalnu invaziju, ali da su se katastrofalne posljedice pokazale tačnima, ne samo za Ukrajinke nego i za Ruse.

Nuklearno razoružanje treba biti uključeno u koalicijski sporazum NL

PAX Nederland

29. januar 2026.

Holandske vladajuće partije D66, CDA i VVD su postigli koalicioni sporazum. Vjerujemo da bi trebalo uključiti i posvećenost svijetu bez nuklearnog oružja.

Foto: US Government/Ican

Rizik od raspoređivanja najrazornijeg oružja ikada stvorenog – nuklearnog oružja – raste. Ovaj Damoklov mač godinama visi poput nadvilajuće sjene nad

ratom u Ukrajini. U jesen 2022. godine, američke obavještajne agencije procijenile su vjerovatnoću raspoređivanja u ovom ratištu na zapanjujućih 50 posto.

Krajem 2023. godine jedan izraelski ministar je spomenuo upotrebu takve bombe u Gazi kao opciju. U maju prošle godine, Pakistan i Indija, koji posjeduju nuklearno oružje, direktno su se sukobili. A prije samo nekoliko mjeseci, NATO - uključujući olandiju - vježbao je upotrebu nuklearnog oružja. Kao da je to najnormalnija stvar na svijetu.

Nadalje, SAD i Rusija su posljednjih godina raskinule međunarodne ugovore o kontroli nuklearnog oružja. Sljedećeg mjeseca, i posljednjem ugovoru (Novi Start), koji trenutno ograničava broj interkontinentalnih raketa i nuklearnih bojevih glava, prijeti da tiho istekne. Nekada opsežna nuklearna diplomatija koja nam je nudila određenu zaštitu na vrhuncu Hladnog rata raspada se pred našim očima.

Istovremeno, sve države s nuklearnim oružjem (SAD, Rusija, Kina, Francuska, Velika Britanija, Indija, Pakistan, Izrael i Sjeverna Koreja) ulažu ogromne svote u nuklearno oružje i načine za njegovo korištenje, uključujući upotrebu umjetne inteligencije. Samo prošle godine, na ovo je potrošeno više od 100 milijardi dolara – novac koji je mnogo potrebniji negdje drugdje.

U međuvremenu u Evropi se sve više govori o evropskom nuklearnom oružju, a francusko ili moguće britansko nuklearno oružje bi se potencijalno moglo proširiti po kontinentu. Činjenica da takvo širenje krši međunarodne obaveze koje sprječavaju širenje nuklearnog oružja uglavnom se ne spominje. To će, naravno, samo dodatno podstaći trenutnu utrku u naoružanju.

Sve ovo na pozadini činjenice da je čovječanstvo u prošlosti redovno izbjegavalo nuklearni rat, na primjer tokom Kubanske raketne krize 1962. godine. Često više zahvaljujući sreći nego mudrosti.

Zbog ovih i drugih zabrinjavajućih događaja, takozvani Sat Sudnjeg dana, koji pokazuje koliko je čovječanstvo blizu potpunog uništenja, je nešto prije ponoći. Ne preostaju minute, već samo 85 sekundi, kažu naučnici koji proučavaju ovu tamnu materiju.

Nuklearno razoružanje je stoga važnije nego ikad, za sigurnost svih nas. Ne postoji zaštita od ovog oružja, koje ne može razlikovati civile od vojnog osoblja i stoga je ilegalno. Zato gotovo jednoglasno potpisani Ugovor o neširenju nuklearnog oružja zahtijeva razoružanje, a također je ključan za ugovor o zabrani nuklearnog oružja, koji je sada ratificirala većina zemalja svijeta.

S obzirom na hitnost situacije, bolno je što je Schoofova vlada (PVV, VVD, NSC i BBB) ostala nijema po pitanju nuklearnog razoružanja u svom koalicionom programu za 2024. godinu. Dva prethodna kabineta, oba sastavljena od D66, CDA i VVD, jesu se oglasila. U okviru svojih savezničkih obaveza, kabinet je aktivno posvećen svijetu bez nuklearnog oružja, što se može pročitati u sporazumu iz 2017. godine. Ove stranke su se također obavezale na to 2022. godine, iako je njihova stvarna posvećenost podložna pitanju.

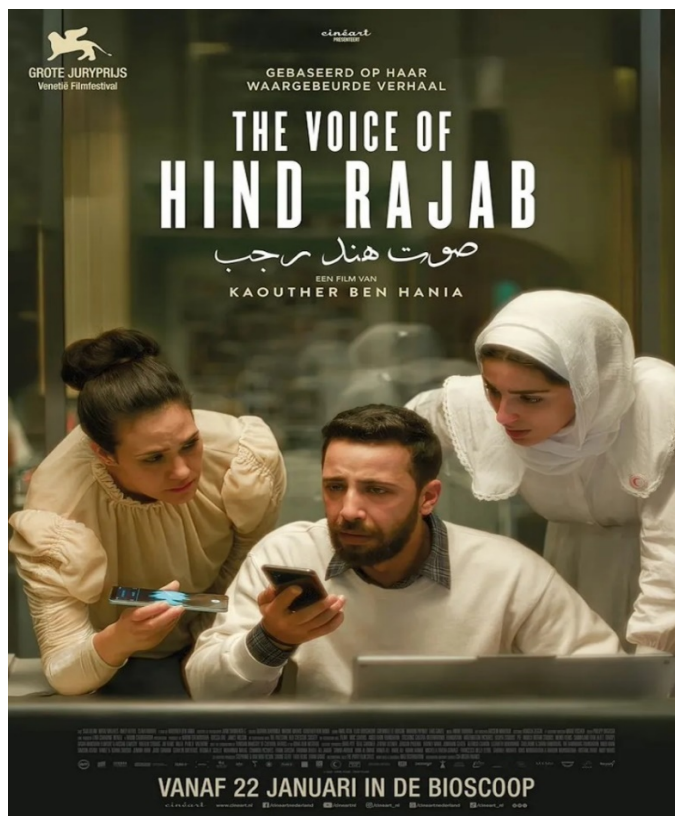
Pod pritiskom ruske agresije protiv Ukrajine i nepouzdanosti SAD-a pod predsjednikom Trumpom, pažnja posvećena nuklearnom razoružanju je u opasnosti da dodatno izbljedi. To se ne smije dogoditi. Posebno u vremenima visokih tenzija, razoružanje i nuklearna diplomatija su hitno potrebni, kao što je prepoznato u prošlosti, tokom Hladnog rata. Nakon prijetnji i eskalacije, svijet se konačno riješio desetina hiljada nuklearnih bojnih glava kroz diplomatiju između neprijatelja.

D66, CDA i VVD trebali bi ponovo uvrstiti svijet bez nuklearnog oružja u svoj koalicijski program i stvarno poduzeti mjere. Nuklearno razoružanje i aktivna diplomatija za njegovo postizanje trebali bi biti glavni prioritet u novoj holandskoj vanjskoj politici.

Ovaj članak je prethodno objavljen u AD-u.

Glas šestogodišnje Palestinke Hind Rajab

Cinema Roosendaal, Holandija

Opis

S filmom Glas Hind Rajab, šestogodišnja Palestinka Hind Rajab vraća svoj glas.

Režiser Kaouther Ben Hania rekonstruira šokantne, istinite događaje vezane uz njezinu smrt na temelju originalnih telefonskih razgovora između Hind i hitnih službi. Hitno, suočavajuće i jedinstveno filmsko iskustvo. 29. januara 2024. Volonteri Crvenog polumjeseca primaju hitan poziv. Šestogodišnja djevojčica Hind Rajab zarobljena je u automobilu pod vatrom oruzja u Gazi i moli za pomoć. Dok je humanitarni radnici pokušavaju održati na telefonu, čine sve što mogu kako bi joj uputili kola hitne pomoći. Ali bez dopuštenja izraelske vojske, nijedno vozilo ne može biti primljeno. Satima čekaju odgovor, ali na kraju sva pomoć stiže prekasno. Hindin glas ostaje kao svjedočanstvo. Scene u kontrolnoj sobi hitnih službi rekonstruirane su i režirane na temelju iskaza očevidaca i transkripata; glasovi na audio snimkama su stvarni. Kaouther Ben Hania: „Ova priča govori o našoj zajedničkoj odgovornosti (...) i o tome kako je tišina svijeta dio nasilja.“ Film Glas Hind Rajab osvojio je Veliku nagradu žirija na Filmskom festivalu u Veneciji i Veliku nagradu za najbolji film na Filmskom festivalu u Gentu. Film je ujedno i tuniski kandidat za Oscara, što koautoru Ben Haniju daje još jednu priliku za Oscara - nakon prethodnih nominacija za filmove Četiri kćeri i Čovjek koji je prodao ovu kožu.

DzK

ZA CARNEYJA, BACANJE BEBE FATIME U SMEĆE BILO JE „LIJEPA PRIČA“

Autor: Esad Širbegović

Objavljeno: 24. January 2026. 16:01:43

Bosanska poslovice „Ko drugome jamu kopa, sam u nju pada“ danas odjekuje s okrutnom i gotovo nepodnošljivom ironijom.

U Srebrenici su holandski vojnici UN-a doslovno iskopali jamu. Unutar kompleksa Ujedinjenih nacija, u proglašenoj „zaštićenoj zoni“, iskopali su masovnu grobnicu. U tu zemlju zakopali su civile koje su ubile srpske snage pred njihovim očima. U tu jamu položili su i novorođenu bebu, Fatimu Muhić, umotan u plastičnu vreću — odloženu kao otpad.

Tim činom nisu samo ignorirani temelji međunarodnog prava, već su fizički oskrnavljeni — njegovo obećanje zakopano je u masovnoj grobnici, zajedno s bebom Fatimom, bačenom u plastičnoj kesi kao smeće.

Bebu Fatimu su bacili u plastičnu kesu kao otpad, a s njom su u smeće bacili i međunarodno pravo.

Na Svjetskom ekonomskom forumu u Davosu, u Švicarskoj, u utorak, kanadski premijer Mark Carney priznao je da je fikcija međunarodnog prava dugo bila zgodna i korisna.

„Ova fikcija je bila korisna“, rekao je. „Ovaj dogovor više ne funkcioniše.“ Pored toga, poredak zasnovan na pravilima opisao je kao „lijepu priču“.

U Srebrenici je ta „lijepa priča“ imala tijelo. Tijelo bebe. U plastičnoj kesi.

Carney je u Davosu govorio hodajući po pažljivo razapetoj političkoj žici — šaljući signal solidarnosti evropskim saveznicima uznemirenim prijetnjama Donalda Trumpa da anektira Grenland, dok je istovremeno izbjegavao sukob s Washingtonom uoči predstojeće revizije Sporazuma SAD–Meksiko–Kanada. U pitanju su milijarde dolara. I kohezija Zapada.

„Nije sve izgubljeno“, insistirao je Carney, pozivajući srednje sile da se udruže i „izgrade nešto veće, bolje, snažnije, pravednije“.

Ali za ljude u Bosni, sistem koji Carney danas oplakuje nikada nije bio „lijep“, niti pravedan. U julu 1995. godine, Srebrenica je bila proglašena „zaštićenom zonom“ Ujedinjenih nacija. Holandski mirovnjaci bili su raspoređeni da štite

civile. Ono što je uslijedilo utvrđena je činjenica: više od 8.000 bošnjačkih muškaraca i dječaka sistematski je ubijeno u genocidu.

Ono što je manje poznato — i daleko razotkrivajuće — jeste da je unutar kruga baze UN-a u Potočarima, svega 100 metara od sjedišta holandskog bataljona u bivšoj fabrici akumulatora, masovna grobnica iskopana rukama samih pripadnika UN-a.

Među žrtvama bila je i beba Fatima, rođena i ubijena unutar zidova baze Ujedinjenih nacija, pod zaštitom holandskih snaga. Holandske snage nisu intervenisale — stajale su po strani dok je ubijana.

Ovo nije bila nesreća, nije bila zabuna, nije bio „ratni kaos“. Ovo je bio kukavičluk i rasizam.

Sedamnaest godina lokacija te grobnice bila je uskraćena bosanskim vlastima. Istina nikada nije bila upitna. Holandski mirovnjaci su opsesivno bilježili svaki detalj — imena, vremena, kretanja, razgovore — s preciznošću do u sekundu. Njihovi zapisi zabilježili su sve osim odgovornosti.

Tišina je prekinuta tek 2012. godine, kada su dvojica bivših holandskih vojnika konačno progovorila. Prema riječima Amora Mašovića, koji je predvodio ekshumaciju, ti ljudi su bili slomljeni osjećajem krivice.

Mašović je lično ekshumirao posmrtnu ostatku Fatime. Ležala je u plastičnoj kesi, natopljenom blatom i vodom. Bio je to monstruozan, necivilizacijski čin — ništa u vezi s tim nije bilo ljudsko.

To je tlo na kojem počiva takozvani poredak zasnovan na pravilima, koji Carney danas hvali kao „lijepu priču“. Za zemlje poput Kanade i Holandije, taj poredak je bio zgodan i isplativ. Pisali su rezolucije, dotjerivali diplomatski jezik, izražavali odmjerenu žal — uvijek nakon što su tijela već bila zakopana — dok su istovremeno uživali u komforu i privilegijama izgrađenim na patnji koju su ignorisali.

Kanada nije povukla obarač u Srebrenici. Ali je pomogla održavanju poretka koji je takve ishode činio podnošljivim za moćne, a katastrofalnim za nemoćne. Njeno saučesništvo ležalo je u suzdržanosti maskiranoj kao odgovornost, u tišini upakovanoj kao diplomatija, u odbijanju da se suoče saveznici kada je cijena tog suočavanja bila previsoka.

Poredak je funkcionisao tačno onako kako je bio zamišljen.

A sada, bosanska poslovice dolazi na naplatu.

Kako se Evropa sve više izlaže — suočena s geopolitičkom ucjenom, uzdrmana nepouzdanim saveznicima, prisiljena da se suoči sa svijetom koji više nije organiziran oko zapadnih garancija — jezik se iznenada mijenja. Samouvjerenost ustupa mjesto otvorenosti. Sigurnost se rastvara u ispovijest.

Jama iskopana za druge više nije na sigurnoj udaljenosti.

„Danas ću govoriti o pukotini u svjetskom poretku, kraju jedne ugodne fikcije i početku surove realnosti...“, kaže sada Carney, dok se Evropa nalazi na udaru erozije kojom je nekada sama upravljala. Jama koju su iskopali postaje vidljiva tek kada njeni tvorci počnu upadati u nju.

Ipak, nikakvog suočavanja nije bilo. Nikakvog priznanja da je „ugodna fikcija“ koju Carney danas odbacuje plaćena ljudskim životima — bebama, odbačenim u plastičnim kesama kao smeće od strane samih snaga Ujedinjenih nacija koje su ih trebale zaštititi.

Carneyjev kukavičluk je očigledan. Nije u stanju javno izgovoriti ono što je neosporno: da se u Gazi provodi genocid, baš kao što je svijet nekada okretao glavu od Srebrenice. Obrazac je isti — zločini se odvijaju pod nadzorom onih koji su se zakleli da će štititi, dok moralni govor štiti moćne, a napušta žrtve.

Fatima Muhić danas je ukopana u Memorijalnom centru Srebrenica. Njena majka, Hava, u tišini posjećuje njen mezar. Ta tišina razgrađuje svaki uglađeni govor o obnovi svjetskog poretka. Fatima je živjela svega nekoliko sati, ali njena smrt razotkriva njegovu suštinu: suverenitet za moćne, proceduru za žrtve i odlaganje za one koji smetaju narativu.

Oplakivati kolaps tog sistema bez imenovanja grobnica koje je iskopao nije iskrenost. To je priprema — za novu fikciju, novi dogovor, novu „lijepu priču“.

Srebrenica svijetu isporučuje nemilosrdnu lekciju bosanske poslovice: ko drugome jamu kopa, sam u nju pada.

A druge u nju nemilosrdno bacaju.

ENGLISH on braveneweuropa.com

Bericht van Goran Saric

Goran Saric

[esrptSdonoagcucg2u1521ta6826lh9g5l7tt04lt3680m9508g1m8aalifi](#) ·

U emisiji “Achter de frontlinie” gledam dugogodišnjeg ministra u više holandskih vlada Jana Pronka. On ovdje reporteru objašnjava zašto već sedmicama s grupom demonstranata ispred holandskog parlamenta u Den Hagu protestuje protiv njene vladine izrazito proizraelske politike u istrebljivanju i istjerivanju Palestinaca iz Gaze. Govori i o važnosti grupnog i individualnog protesta protiv nepravde i kršenja međunarodnog prava. Na pitanje novinara zbog čega je holandska vlada toliko naklonjena Ntanjahuu, Pronk navodi tri osnovna razloga. Prvi je Amerika, to jest SAD. Holandija oduvijek i u svemu slijepo slijedi tu zemlju, ma šta “jenkiji” radili. Drugi razlog je Holokaust, zapravo osjećaj krivnje u vezi s njim. Ovdje je, u poređenju sa drugim evropskim zemljama a u odnosu na broj stanovnika, najviše jevreja završilo u konc-logorima. Treći razlog je veoma jak izraelski lobi u Holandiji. On ovdje obavlja mnogo “prljavog posla”.

Kratko i jasno. Tako govori Jan Pronk, čovjek koji je i kao političar bio “bez dlake na jeziku”, imao integritet i stav, što evo i danas jasno pokazuje. Čovjek je to kojem ni u osamdeset petoj godini života nije teško da se i na ulici bori za stvar u koju vjeruje.

Razgovor s njim pogledajte na YouTube:

YOUTUBE.COM

Jan Pronk protesteert tegen Nederlands Israël-beleid | VPRO Frontlinie

In een nieuwe aflevering van Achter de Frontlinie reizen we af naar Den Haag, waar we – tussen de herrie en de protestborden – in gesprek gaan met Jan Pronk....

Jan Pronk protestuje protiv holandske politike prema Izraelu | VPRO Frontline

U novoj epizodi emisije Iza linije fronta, putujemo u Den Hag, gdje - usred buke i protestnih transparenta - razgovaramo s Janom Pronkom...

Jedan je gospodin Ministar Jan Pronk!
Dugogodišnji potvrđeni prijatelj Bosne i Hercegovine i poznati podržavalac BiH i bh. zajednice u Holandiji. Između ostalog Član je i Savjeta za izgradnju spomenika žrtvama genocida u Srebrenici u Den Hagu.

Dzevad Kuric

Sarajevo se pridružuje krivičnom postupku u Italiji u predmetu 'Sarajevo safari'

BiH 28.01.2026. 11:36

videoprilog Merile Dizdarević (Federacija danas)

Gradsko vijeće Grada Sarajevo jednoglasno je usvojilo odluku o davanju saglasnosti za pridruživanje Grada Sarajeva u krivičnom postupku u Milanu, a koji se odnosi na predmet "Sarajevo safarija". Odlukom s Sarajevo pridružuje u istrazi italijanskog pravosuđa protiv osoba koje su učestvovala u pucanju snajperom na građane Sarajeva tokom opsade.

Daje se ovlaštenje gradonačelniku i Pravobranilaštvu Grada Sarajevo da, u okviru svojih nadležnosti, poduzmu sve pravne, tehničke i administrativne radnje i aktivnosti u cilju pridruživanju Grada Sarajeva krivičnom postupku u svojstvu oštećene strane.

Generalni konzulat Bosne i Hercegovine u Milanu je, putem Ministarstva vanjskih poslova BiH, uputio Gradu Sarajevu dopis od 18.12.2025. godine označen kao sudski postupak u Milanu protiv snajperista u Sarajevu.

Pravobranilaštvo je predmetni Dopis zaprimilo 29. decembra 2025. godine, u kojem je navedeno da je pred nadležnim organima u Milanu pokrenut postupak protiv osoba koje su državljani Italije, koji su učestvovali u pucanju snajperom na građane Sarajeva.

Postupak je pokrenuo italijanski istraživački novinar Ezio Gavazzeni u saradnji sa bivšim sudijom za krivični postupak Guido Salvaniem, dok istražni postupak vodi tužilac Alessandro Gobbis. Oštećenu stranu zastupa advokat Nicola Brigida pro bono.

U navedenom dopisu Generalnog konzulata BiH u Milanu se navodi da je advokat Brigida postavio upit da li Grad Sarajevo želi da se priključi krivičnom postupku kao oštećena strana.

U skladu s odredbama krivičnog zakonodavstva, oštećena strana ima ograničen procesni položaj u pogledu prava u dužnosti u krivičnom postupku, kao i poduzimanja procesnih radnji, međutim oštećeni i pored toga može imati značajnu ulogu u istom, zavisno od faze krivičnog postupka.

Pa tako, u fazi istrage oštećeni može podnijeti zahtjev za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahtjeva, kao i da se može pojaviti kao „pomagač tužiocu“, uvažavajući okolnosti da isti poznaje sredinu gdje je krivično djelo učinjeno, eventualno druga oštećena lica, može predložiti izvođenje i pribavljanje

određenih dokaza, te na taj način svojom aktivnošću može biti dragocjen izvor saznanja i time znatno doprinijeti uspješnom vođenju postupka.

Nadalje, u fazi glavnog pretresa u kojoj dolazi do potpunog i svestranog raspravljanja o krivičnoj stvari, uloga oštećenog je bitna obzirom da isti na glavni pretres može biti pozvan u svojstvu svjedoka, može postaviti imovinsko-pravni zahtjev, može imati mogućnost iznijeti završno izlaganje, te konačno može imati pravo izjaviti žalbu protiv odluke.

Također, treba uzeti u obzir činjenicu da djelovanje snajperista tokom proteklog rata, na način da su isti pucali na nenaoružane civile na području Sarajeva, predstavlja kako individualnu, tako i kolektivnu trauma i trajni ožiljak Sarajeva i svih njegovih građana, obzirom daje tokom opsade poginulo preko 11.000 civila, od kojih veliki broj djece.

Vođenje krivičnog postupka protiv odgovornih osoba i izvršilaca krivičnih djela i eventualna osuda istih predstavlja bi zaštitu ugroženih osnovnih društvenih vrijednosti (život, integritet, javni red), očuvanje pravnog poretka, kao i društvenu osudu krivičnog djela kroz pravičnu reakciju na povrede zakona, te zadovoljenje i zaštitu prava i interesa žrtava i njihovih porodica.

Usvajanjem predmetne odluke, Gradu Sarajevo kao instituciji daje se mogućnost učešća u predmetnom krivičnom postupku u kojem će Grad Sarajevo dati svoj doprinos, te štititi prava i interese žrtava kao i svih svojih građana.

Za realizaciju te odluke nisu potrebna finansijska sredstva.

federalna.ba

Gradsko vijeće Sarajevo Sarajevo safari

OSVRT

**Bivši reis Cerić: Borba za ukidanje RS
borba je za Bosnu koja nije ponižena**

**RS, kakva je danas, nije “garancija mira”, nego motor političke
agresije na Bosnu iznutra**

Mustafa ef. Cerić. Avaz

18.01.2026.

Bivši reisu-l-ulema Mustafa ef. Cerić napisao je novi autorski osvrt, gdje se osvrnuo na ponašanje rukovodstva RS. Njegovu objavu iz Avaza prenosimo u cijelosti.

- U Bosni i Hercegovini već godinama gledamo istu političku predstavu: entitetsko rukovodstvo RS, uz otvorenu ili prešutnu podršku Beograda, na dnevnoj bazi vrijeđa, negira i omalovažava državu Bosnu i Hercegovinu. I to ne kao izuzetak, nego kao program. Njihova politika nije “stav”. Njihova politika je projekat razgradnje Bosne.

I dok Bosna pokušava da bude normalna država, oni rade jednu jedinu stvar: proizvode krizu, blokiraju institucije, prijete secesijom, i svaki dan ponavljaju istu poruku: “Bosna nema budućnost”. To nije politika. To je napad na državu. I zato je krajnje vrijeme da se kaže jasno: Bosna ne može opstati ako stalno trpi vlastito poricanje. Država koja stalno objašnjava da ima pravo da postoji — već je dovedena u ponižavajuću poziciju. Najveća greška bosanske politike posljednjih godina bila je ova: pokušaj da se antibosanska politika “umiri”, “razumije”, “prevede”, “tumači” i “prilagodi”. A istina je jednostavna: ne pregovara se sa negiranjem države. Ne gradi se mir tako što se nagrađuje ucjena.

Milorad Dodik ne govori protiv Bosne “ponekad”. On govori protiv Bosne svaki dan. I to nije nikakav “folklor”. To je politička agenda koja ima cilj: da Bosna postane slaba, paralizirana, nefunkcionalna — i na kraju, nestane. Ako neko otvoreno kaže da država ne postoji, onda je jedini ozbiljan odgovor države: ti nećeš postojati kao mehanizam koji tu državu ruši.

Zato je izjava ministra odbrane Zukana Heleza, da je došlo vrijeme za ozbiljnu raspravu o ukidanju entiteta, potpuno opravdana i državnički tačna. Jer kako drugačije odgovoriti na permanentnu secesionističku histeriju? Kako drugačije

odgovoriti na stalno negiranje države? Kako drugačije odgovoriti na sistemsku blokadu institucija? Ne možete graditi državu sa dijelom sistema koji radi protiv države.

RS, kakva je danas, nije “garancija mira”, nego motor političke agresije na Bosnu iznutra. Ona se ponaša kao država, ima vlastiti režim, vlastite vanjskopolitičke ambicije, vlastitu propagandu, i jednu osnovnu funkciju: da Bosna nikad ne bude stabilna. To nije multietnički kompromis. To je institucionalizirana ucjena.

A vrhunac licemjerja je kad se antibosanska politika predstavlja kao “odbrana prava”, dok u praksi brani rezultate nasilja i ratnog projekta. Bosna ima nešto što antibosanska politika nema: moralnu i pravnu osnovu. Genocid u Srebrenici je međunarodno presuđen. To nije “narativ”. To je činjenica civilizacije. I zato je potpuno neprihvatljivo da se danas, trideset godina nakon agresije i zločina, Bosna ponaša kao da mora biti oprezna da ne “uznemiri” one koji je negiraju. Ne! Bosna mora prestati biti taoc.

Nema nijednog međunarodno-pravnog argumenta za nestanak bosanske države. Ne postoji legalni temelj za “srpski svet”, niti za fantazije “Velike Srbije”. To su ideološke parole, a ne pravo. To su ambicije, a ne legitimnost. Bosna nije dužna da živi u režimu stalne prijetnje samo zato što je Dayton tako skrojio. Dayton je bio mirovni sporazum, ne doživotna kazna. On nije sveto pismo, nego politički okvir koji mora evoluirati — ili će nas pojesti vlastite slabosti.

Vrijeme je da se kaže glasno: Bosna mora postati funkcionalna država. A funkcionalna država ne može imati entitet koji svaki dan radi na njenom rušenju. Ukidanje RS kao političkog instrumenta negacije Bosne nije napad ni na Srbe, ni na pravoslavlje, ni na identitet. To je napad na jednu politiku koja Srbe koristi kao živi štit za vlastitu secesionističku agendu. Bosna mora ponuditi Srbima u Bosni sigurnost, ravnopravnost i mir — ali ne smije dozvoliti da joj se država razara u njihovo ime.

Zato je borba za ukidanje RS borba za mir. Borba za ukidanje RS borba je za budućnost. Borba za ukidanje RS-a borba je za Bosnu koja nije ponižena, nego uspravna. Bosna se ne smije više braniti izvinjenjem. Bosna se mora braniti državničkom odlukom. Jer ako Bosna ne slomi mehanizam svoje unutrašnje destabilizacije — taj mehanizam će slomiti Bosnu - naveo je Cerić.

MINISTAR ODBRANE BIH

Helez: Došlo je vrijeme da se započne rasprava o ukidanju entiteta u Bosni i Hercegovini

Ne može se zanemariti historijska činjenica da je RS nastala na genocidu nad Bošnjacima i drugim najtežim ratnim zločinima, rekao je

Zukan Helez. *MO BiH*

M. Až.

9.1.2026.

Ministar odbrane Bosne i Hercegovine Zukan Helez oglasio se povodom obilježavanja neustavnog 9. januara, takozvanog "dana RS", koji je danas obilježen u manjem bh. entitetu.

- Iz godine u godinu obilježavanje 9. januara, takozvanog 'dana RS-a', postaje sve provokativnije i očigledno je da je otišlo predaleko. Uprkos jasnim odlukama Ustavnog suda BiH, ovo neustavno obilježavanje koristi se za otvoreno negiranje pravnog poretka države - poručio je Helez.

On je naglasio da Tužilaštvo Bosne i Hercegovine mora reagovati, jer ignorisanje odluka Ustavnog suda i kontinuirano kršenje Ustava ne smije ostati bez pravnih posljedica.

- Ne može se zanemariti historijska činjenica da je RS nastala na genocidu nad Bošnjacima i drugim najtežim ratnim zločinima. Njeno postojanje u samoj suštini vezano je za zločinačku politiku, etničko čišćenje i masovna stradanja. Za mnoge građane Bosne i Hercegovine 9. januar nije dan slavlja, već dan boli i sjećanja. Nekadašnje političko rukovodstvo RS-a organizovalo je i provodilo genocid - dodao je Helez.

Prema njegovim riječima, današnje rukovodstvo tog entiteta organizovano i svjesno blokira euroatlantski put Bosne i Hercegovine, koji bi svim građanima donio veći životni standard, jačanje pravde, sigurnosti i slobode.

- Iz svih ovih razloga smatram da je došlo vrijeme da se započne ozbiljna, argumentovana naučna, stručna, politička i društvena rasprava o ukidanju entiteta u Bosni i Hercegovini. Bosna i Hercegovina je dovoljno velika i dovoljno bogata za sve nas i uvjeren sam da bi bez entitetskih podjela bila pravednija, uspješnija i stabilnija država - poručio je Helez.

NEUSTAVNI "DAN RS"

Ramiz Salkić: "Zaustavili su se, ali nisu zaboravili cilj i čekaju pravi momenat"

Vjekovna težnja da se Bošnjaci istrijebe s ovih prostora. Jasne su namjere, ciljevi su jasni, oni su nepromijenjeni, kazao je

9.1.2026.

Ramiz Salkić. Fena

M. Až.

Obilježavanje 9. januara kao "dana RS", uprkos presudama Ustavnog suda BiH, ponovo je izazvalo oštre reakcije u javnosti. Zastupnik u NSRS Ramiz Salkić upozorava da se radi o kontinuitetu politike koja negira zločine i proizvodi strah, te da institucije, prije svega Tužilaštvo BiH, ne daju nikakav odgovor. Poručuje da se time učvršćuje osjećaj nekažnjivosti i ohrabruju organizatori provokacija.

Vjekovna težnja

U entitetu RS i ove godine 9. januar obilježen je kao "dan RS", iako je Ustavni sud Bosne i Hercegovine taj datum proglasio neustavnim. Ramiz Salkić je, gostujući u emisiji "7Plus" [Hayat televizije](#), rekao da je riječ o nastavku politike čiji su ciljevi, kako tvrdi, odavno poznati.

- Vjekovna težnja da se Bošnjaci istrijebe s ovih prostora. Jasne su namjere, ciljevi su jasni, oni su nepromijenjeni - kazao je Salkić.

Dodao je da je dovoljno pogledati sudbine ljudi koji su 9. januara 1992. godine, kako je naveo, obznanili krvavi plan.

- Kada pogledamo sudbine ljudi koji su 9. januara 1992. obznanili svoj krvavi plan, svi su ratni zločinci, a danas se ponovo slavio rezultat tog plana - rekao je.

Prema njegovim riječima, čitav sistem učestvuje u širenju laži i obmana.

- Cijeli sistem je uključen u širenje laži i dezinformacija i obmanjivanje vlastitog naroda. Srpska pravoslavna crkva, obrazovni proces, medijske kuće i vlast. Ubijedili su vlastiti narod da su osuđenici njihovi heroji - kazao je Salkić.

Ističe da se i ranije, kao i danas, radilo na potkopavanju države.

- Jesu se zaustavili, ali nisu zaboravili šta im je cilj. Čekat će momenat da to realiziraju. Moramo biti toga svjesni - dodao je.

Tužilaštvo BiH bez reakcije

Salkić smatra da se sve to radi kroz minimiziranje zločina, negiranje broja žrtava i sudskih presuda, te veličanje ratnih zločinaca, što kod preživjelih stvara osjećaj straha, nesigurnosti i nepovjerenja.

Posebno je kritikovao rad pravosudnih institucija, a prije svega Tužilaštvo BiH.

- Tužilaštvo je najslabija karika u pravosudnom stubu vlasti. Osjećaj nekažnjivosti kod organizatora ih stimuliše i podstiče da rade ovo što rade - poručio je.

Dodaje da je neophodan jasan institucionalni odgovor na obilježavanje 9. januara.

- Odgovarajući institucionalni odgovor se mora napraviti. Jedan od njih mogao bi biti da se taj dan iskoristi za različite skupove i sadržaje na kojima će se govoriti o posljedicama odluka tog 9. januara - zaključio je Salkić.

BiH

Emir Suljagić nikad direktnije: "Zato, sjašite..."

Emir Suljagić, direktor Memorijalnog centra Srebrenica uputio je direktnu poruku svima onima koji idalje vode polemike oko Srebrenice koja je neupitna.

Autor: **Bosnainfo**
04.Okt,2025.

“Srebrenica nije metafora. Nije rezultat greške. Nije “neuspjeh”, niti rezultat manjka uvida. Oni koji danas tako govore o Srebrenici ili su obični pozeri ili populisti ili jednostavno neobrazovani. Srebrenica, ponavljam, nije metafora, riječ je o stvarnim ljudima. Zato, sjašite”, poručio je Suljagić.

Pravno utvrđen genocid – Genocid u Srebrenici 1995. godine je pravno potvrđen od strane Međunarodnog suda pravde (ICJ), Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY), te Suda Bosne i Hercegovine.

Najmanje 8.372 žrtve – Među ubijenima i nestalima su muškarci, dječaci, ali i žene, djevojčice i starije osobe. Ograničavanje narativa samo na “muškarce i dječake” umanjuje razmjere genocida.

Sistematski i planirani zločin – Genocid je planiralo i izvelo političko i vojno rukovodstvo samoproglašene Republike Srpske, uz direktnu kontrolu i podršku režima u Beogradu.

Presude za genocid – Do danas je 54 osobe osuđeno na ukupno 781 godinu zatvora, uključujući pet doživotnih kazni, za zločine povezane sa Srebrenicom. Međunarodni oružani sukob – Sukob u Bosni i Hercegovini klasifikovan je kao međunarodni, s obzirom na direktnu umiješanost Srbije i JNA u podršci srpskim snagama.

Sistematsko skrivanje genocida – Nakon masovnih pogubljenja, tijela su premješтана u sekundarne i tercijarne masovne grobnice radi prikrivanja dokaza.

Cvijet Srebrenice i poruka “Naša priča, naše obećanje” – Simbol i poruka 30. godišnjice naglašavaju ulogu preživjelih kao čuvara sjećanja i istine.

Srebrenica nije izolovan slučaj – Genocid u Srebrenici bio je kulminacija šire kampanje etničkog čišćenja nad Bošnjacima širom BiH.

Negiranje genocida i diskriminacija traju – U entitetu RS i dalje su prisutni institucionalna diskriminacija Bošnjaka, negiranje genocida i glorifikacija ratnih zločinaca.

UN priznao 11. juli kao međunarodni dan sjećanja – Generalna skupština Ujedinjenih nacija 2024. godine usvojila je rezoluciju kojom se 11. juli proglašava Međunarodnim danom sjećanja na genocid u Srebrenici.

Memorijalni centar je pozvao ranije medije, obrazovne institucije, javnost i međunarodne partnere da koriste činjenice, poštuju dostojanstvo žrtava i podrže borbu za istinu, pravdu i kulturu sjećanja. Informacije o ključnim porukama su dostupne [na linku](#).

Baby Fatima Muhić

Mass Grave in Srebrenica Dug by Dutch UN Soldiers

In Srebrenica, a mass grave exists that was not created by Chetnik forces, but by [Dutch UN soldiers](#). This grave was located within the complex of the Srebrenica Memorial Center, merely 100 meters from the former battery factory that served as the headquarters of the Dutch battalion during the aggression against Bosnia and Herzegovina.

Evidence of Atrocities Under UN Watch

The proximity of the mass grave to the UN base provides stark evidence that the inhabitants of Srebrenica were systematically killed under the observation of international peacekeepers tasked with their protection. Among the victims interred in this grave was the youngest known victim of the Srebrenica genocide: baby Fatima Muhić, who was born and killed on the same day.

Despite meticulously recorded evidence — documenting events second by second, including the identities of the victims — the Dutch government did not disclose the location of this grave to Bosnian authorities. It was only in 2012, following the moral reckoning of two former Dutch soldiers, that the location was revealed to Amor Mašović, the official responsible for the exhumation of mass graves in Bosnia.

Fatima Muhić: The Youngest Victim

Fatima Muhić's death exemplifies the scale of atrocities committed by the Army of Republika Srpska against Bosniaks within the United Nations–designated “safe area.” The murder of a newborn child demonstrates that there was neither the intent nor the mechanism to protect civilians in Srebrenica. Her death stands as a profound indictment of the international community's failure to intervene, despite its formal mandate.

Fatima's mother, Hava Muhić, gave birth to her in the Dutch UNPROFOR base following the fall of Srebrenica during the night of 12–13 July 1995. Fatima's remains were officially identified in December 2012. She was interred at the Potočari Memorial Center in 2013, alongside other victims of the genocide, when she was formally recorded under her own name. Hava continues to visit the grave, a testament to the enduring personal and collective trauma of the event.

The Exhumation and Confession

Amor Mašović has provided detailed accounts of the exhumation process. With the assistance of a Dutch non-governmental organization, he located two former members of the Dutch UNPROFOR contingent who had witnessed the formation of the grave containing six bodies, including that of Fatima. They disclosed precise information regarding the grave's location, which they had observed while on guard duty, and recounted their decision to come forward after their government failed to act.

Mašović described the meeting with the soldiers as emotionally intense. “We spent most of the time in tears,” he recalled. “It was as if they were finally freeing themselves from a burden they had carried for years.”

Exhumation at the Battery Factory

The exhumation began at the site of the former battery factory in Potočari, revealing the grave's contents in accordance with prior information. “We had been informed that the baby had been buried in a plastic bag,” Mašović stated. “During the exhumation, I personally retrieved her body. She was in a plastic bag filled with moisture and mud.”

The act itself reflects a deliberate disregard for human dignity. Following the birth, a Dutch soldier placed the infant — who lived only a few minutes — into a plastic bag and interred her in the mass grave. Mašović observed that such conduct cannot be characterized as human or civilized.

Legacy of Betrayal

This grave, and the circumstances of Fatima Muhić's death, underscore the profound ethical and operational failures of the United Nations in Srebrenica. The systematic concealment of evidence, the lack of accountability, and the treatment of the youngest victim in such a manner represent a foundational betrayal of both international law and humanitarian principles.

DeGoedeZaak

Pozivamo ABP da prestane investirati u Palantir. Ova firma razvija spijunsku tehnologiju za nadzor velikih razmjera. Naš penzioni novac treba da odražava naše vrijednosti i da poštuje ljudska prava i privatnost.

ABP, zaustavite špijunsku tehnologiju!

Bestuur ABP
Postbus 250
2260 AG Leidschendam

Re: Zabrinutost zbog investicija u Palantir Technologije

Poštovani direktori ABP-a,

Sa velikom zabrinutošću smo saznali o nedavnim investicijama ABP-a u Palantir Technologije, kompaniju koja se godinama povezuje s ozbiljnim kršenjima ljudskih prava. Prema članku u časopisu Follow the Money (januar 2026.), ABP je 2025. godine uložio stotine miliona eura u ovu kompaniju, uprkos kontroverznoj ulozi Palantira u podršci vojnim operacijama u konfliktnim zonama, poput Gaze, te u otkrivanju i deportaciji migranata u Sjedinjenim Državama. Naša zabrinutost: Palantir isporučuje softver koji

izraelska vojska i američka Agencija za imigraciju i carine (ICE) koriste za odabir ciljeva, nadzor i analizu masovnih podataka. Ove aplikacije krše međunarodne standarde ljudskih prava i doprinose nasilju, razdvajanju porodica i ubijanju civila.

Kao članovi ABP-a, ne želimo da se naš novac od penzije koristi za finansiranje takve prakse. To je suprotno vrijednostima održivosti, etike i poštovanja ljudskih prava koje podržavamo kao društvo.

POZIVAMO ABP DA:

Osigura transparentnost u razmatranjima koja se uzimaju u obzir prilikom ulaganja u Palantir i kako su ona usklađena sa Smjernicama OECD-a i Vodećim principima UN-a o poslovanju i ljudskim pravima (UNGP).

1. Odmah obavi razgovor sa kompanijom Palantir u vezi sa kršenjima ljudskih prava kojima kompanija doprinosi i javno odgovara za njih
2. Da se odmah angažuje u vezi kršenja ljudskih prava Palantira kojima kompanija doprinosi i da javno odgovara za ta kršenja.
3. Povuče naše penzione fondove iz Palantira sve dok kompanija nastavlja kršiti ljudska prava i ne preduzima nikakve dokazive korake da to zaustavi.

Razumijemo da je ABP, kao penzioni fond, obavezan da generiše doprinos, ali to ne bi trebalo da ide na štetu osnovnih ljudskih prava. Neprihvatljivo je da se naš penzioni novac koristi za podršku kompanijama koje aktivno doprinose nasilju i ugnjetavanju.

Pozivamo vas da date:

- Pisani odgovor na naše nedoumice i objašnjenje investicijske politike u vezi s Palantirom.
- Javnu obavezu da ABP neće ulagati u kompanije uključene u kršenja ljudskih prava, osim ako ne postoji dokazivo poboljšanje i transparentnost.

Nadamo se brzom i konstruktivnom odgovoru. Ukoliko želite da o ovome razgovarate s nama ili predstavnicima naše grupe, svakako smo otvoreni za to.

S poštovanjem,
DeGoedeZaak

Almir Dervisević "Pravda, susret sa sobom"

Konceptualni umjetnik Almir Dervišević darivao svoje djelo "Pravda, susret sa sobom" Gazi Husrev-begovoj biblioteci. U djelu istaknuo univerzalnu poruku pravde

Bosanskohercegovački konceptualni umjetnik Almir Dervišević darovao je za Gazi Husrev-begovu biblioteku jedno od svojih djela koje nosi univerzalnu vrijednost pravde, tematskog okvira kojim se autor godinama bavi kroz konceptualni i društveno angažirani umjetnički rad. Želja mu je bila da to djelo, svojom univerzalnom porukom, upravo iz Sarajeva komunicira sa posjetiocima.

Djelo poziva i nudi čovjeku susret sa sobom u ogledalu, pozivajući ga istovremeno na razmišljanje o vlastitom odnosu spram pravde kao univerzalne vrijednosti. Krug kao forma toga djela (ogledala) simbolizira sve strane svijeta. To djelo ukazuje na čovjekovu potrebu za istinom, da bi upravo istina bila polazna tačka i odredište, kao preduslov ostvarenju pravde.

Ovo putovanje jeste čovjekov povratak sebi i put ka drugome

Umjetnik kroz tu simboličku formu propituje lice pravde kao univerzalne, ali i duboko humane vrijednosti, ostavljajući prostor za individualno i kolektivno promišljanje savremenih društvenih odnosa.

-Vjerujem da je čovjeku današnjice, u vremenu kad dominira materijalizam, potrebno intenzivnije duhovno osnaživanje da bi živio (uspostavio) u ravnoteži. Susret sa sobom jeste zapravo susret sa istinom, što u ovom djelu simbolizira ogledalo. Jeste način i dio potrebnog duhovnog uzdizanja, ali i sveobuhvatnog/općeg razvoja čovjeka i društva. Oživljavanje univerzalnih vrijednosti općenito, kroz njihovu primjenu u životu, jeste put oporavka čovjeka i društva, čovjekov povratak sebi, svojoj biti.

"Pravda, susret sa sobom" jeste jedno od stajališta, tokom putovanja povratka sebi - naglašava Dervišević.

Djelo "Pravda, susret sa sobom" čini prijevod riječi pravda na više jezika (kineski, hindu, korejski, albanski, turski, čečenski, engleski, velški, bosanski....) ispisanih na ogledalu. Nastalo je u posebno značajnom trenutku, uoči obilježavanja 489. godišnjice Gazi Husrev begove biblioteke te u susret noći Miradža.

U znak zahvalnosti i lične povezanosti sa institucijom, ranije ovog mjeseca umjetnik je uručio djelo direktoru Gazi Husrev-begove biblioteke Dženanu Handžiću.

Van: Almir Dervisevic <dervisevic72@hotmail.com>

Verzonden: vrijdag 30 januari 2026 22:25

Aan: Dzevad Kuric <dz.kuric@outlook.com>

Onderwerp: Pravda

Dragi Dzevade od jučer sve hoću da ti nešto napišem....a to je slijedeće:

Ushićen mogućnošću da darujem Gazi Husrev begovu biblioteku prožet zahvalnošću i ljubavlju neki dan mislim: Danas je velik, vrijedan, važan dan. Dok drugi šalju poruke mržnje, dok drugi odašilju laži, dok strastveno čine nasilje nad nedužnim ovako mi odavde, možda ne svi, ali (od tačke poteče linija) iz Sarajeva a istovremeno i u ime Bosne poručujemo: **Pravda i za hajvana i za insana** (ma ko, gdje i kada da je).

Tako bi trebalo biti, jel' tako Dzevade, sine od Bosne pobjedonosne!

Nema druge niti smije biti osim pravda i za hajvana i za insana

Allah voli pravedne

Tvoj saborac

Almird

Akord granitni, brate i jaro moj nesalomivi, već cijele decenije dvije!

Dzevad

Van: Anes Ceric <uknetwork@btconnect.com>

Verzonden: woensdag 21 januari 2026 18:10

LONDON: MLADI BRITANSKI BOSANCI PREUZIMAJU VODSTVO

Bosnia and Herzegovina Community Advice Centre (BHCAC) s ponosom obilježava važnu prekretnicu u svojoj misiji osnaživanja nove generacije. U subotu, 17. januara 2026. godine, novoformirana Omladinska grupa — uspostavljena kroz Inicijativu za angažman mladih britanskih Bosanaca — uspješno je realizirala svoj prvi događaj koji su u potpunosti osmislili i vodili mladi: dinamičnu i druželjubivu večer igara za mlade, koja je okupila učesnike iz Londona i okolnih područja.

Ovaj događaj bio je mnogo više od večeri ispunjene igrama — predstavljao je snažnu poruku liderstva, zajedništva i kulturnog ponosa mladih britanskih Bosanaca koji preuzimaju aktivnu ulogu u oblikovanju budućnosti svoje zajednice.

Domaćin događaja bio je prostor BHCAC-a u Willesdenu, gdje se okupilo više od 27 mladih ljudi — izvanredan odziv za prvi ovakav susret. Prostor je bio ispunjen smijehom, razgovorom i prijateljskim nadmetanjem dok su se učesnici povezivali kroz klasične društvene igre, zabavne party igre i multiplayer video igre. Nova prijateljstva rađala su se uz Risk i Camel Up, rivalstva su se rasplamsala na Mario Kartu, a znatiželju i nostalgiju probudio je šarmantni Balkanopoly.

Topli napici i tradicionalni zalogaji iz BHCAC-ovog kafea Džezva dali su večeri poseban, domaćinski ugođaj, pretvarajući događaj u živopisnu kombinaciju kulture, zabave i zajedničkog duha.

Prava vrijednost večeri nije bila samo u zabavi, već u njenoj svrsi. Tokom događaja, Omladinska grupa prikupljala je dragocjene ideje i prijedloge učesnika o njihovom interesovanju za bosansku historiju, kulturu i naslijeđe, kao i o aktivnostima koje bi željeli vidjeti u budućnosti.

Ovi uvidi direktno će oblikovati jednogodišnji program za mlade — osmišljen od mladih za mlade — kako bi naredna faza inicijative odražavala njihove želje, strasti i ambicije. Ovo je istinsko osnaživanje mladih na djelu: mladi britanski Bosanci nisu samo učesnici, već predvodnici promjena.

BHCAC izražava iskrenu zahvalnost glavnom imamu Islamske zajednice Bošnjaka u Ujedinjenom Kraljevstvu, Sedinu ef. Šahmanu, čija su podrška i ohrabrenje bili ključni u okupljanju mladih tokom prvih koraka ove inicijative. Njegovo povjerenje u potencijal mladih pomoglo je da se pokrene energija koja danas donosi vidljive rezultate.

Posebno s ponosom ističemo posvećenu Omladinsku grupu čija su kreativnost, timski rad i liderstvo pretvorili ideju u stvarnost: Amar Duratović, Naya Medjedović, Amir Jalisi, Ilyas Jalisi, Maryam Adil i Hanna Jalisi.

Njihov trud rezultirao je događajem koji je nadmašio očekivanja i postavio visoke standarde za sve što slijedi.

Uspjeh Večeri igara nije samo postignuće — to je istinska prekretnica. Pokazuje šta je moguće kada se mladima pruži povjerenje, prostor i prilika da vode. Omladinska akciona grupa već razvija bogat, sadržajan i kulturno utemeljen jednogodišnji program koji će dodatno jačati veze unutar zajednice i slaviti naslijeđe britanskih Bosanaca.

Ovo je tek početak — a budućnost izgleda svijetla, kreativna i vođena snagom mladih.

Bosnia and Herzegovina Community Advice Centre već gotovo tri decenije služi bosanskoj zajednici širom Londona, pružajući podršku, savjetovanje, kulturne programe i inicijative za razvoj zajednice. Inicijativa za angažman mladih predstavlja strateški korak ka osnaživanju novih generacija i očuvanju bosanskog naslijeđa, identiteta i zajedničkog duha.

Za više informacija posjetite:

 <https://e-voice.org.uk/bhcac/updates/>

Kontakt: info@bhcac.org.uk

Bosnia and Herzegovina UK Network Bosnia House [639 Stratford Road](#)
[Sparkhill Birmingham B11 4DY United Kingdom](#)

Mladi BiH Nederland: mladi.nlbih@gmail.com

SJEVER ENGLESKE DOBIJA NOVU BOSANSKU DOPUNSKU ŠKOLU

Sjever Engleske ponovo dobija bosansku dopunsku školu, što predstavlja značajan iskorak za bosanskohercegovačku zajednicu u ovom dijelu Ujedinjenog Kraljevstva i još jedan važan korak u očuvanju jezika, kulture i identiteta među mladim generacijama.

Organizacija Hilal BCS pokreće novu bosansku dopunsku školu, vraćajući institucionalno obrazovanje na bosanskom jeziku u regiju gdje je ono postojalo tokom devedesetih godina, ali je gotovo dvije decenije bilo prekinuto.

Bosnia and Herzegovina UK Network uputio je čestitke organizatorima i roditeljima koji su, kako ističu, pokazali viziju, upornost i ljubav prema zajednici.

„Svaki novi prostor u kojem naša djeca uče bosanski jezik, kulturu, historiju i identitet predstavlja pobjedu cijele naše zajednice. Ovakve inicijative ne čuvaju samo jezik, one čuvaju pamćenje, pripadnost i samopouzdanje djece da s ponosom nose svoje bosanskohercegovačko porijeklo u Ujedinjenom Kraljevstvu“, poručili su iz Bosnia UK Networka.

Velika Britanija je jedna od rijetkih zemalja u svijetu u kojoj bosanske dopunske škole kontinuirano djeluju više od tri decenije. Kroz ovaj sistem obrazovanja, hiljade djece bosanskohercegovačkog porijekla naučile su svoj maternji jezik, upoznale historiju Bosne i Hercegovine i izgradile trajnu vezu sa svojom domovinom.

Posebno važan stub tog kontinuiteta je Susret BH dopunskih škola, koji se svake godine već gotovo trideset godina organizuje na kraju školske godine i predstavlja jedno od najvećih okupljanja bosanskohercegovačke zajednice u Velikoj Britaniji.

„Našim prijateljima iz Hilal BCS-a želimo mnogo uspjeha u ovom važnom i lijepom projektu. Ovo nije samo škola – ovo je ulaganje u budućnost naše djece i naše zajednice“, poručili su iz Bosnia and Herzegovina UK Networka.

BH UK Network

Bosnia and Herzegovina UK Network
Bosnia House
639 Stratford Road
Sparkhill
Birmingham
B11 4DY
United Kingdom

T. [+44 \(0\)121 7723052](tel:+44201217723052)

M. [07734994856](tel:+447734994856)

www.bosniauknetwork.org

www.facebook.com/bosniauknetwork

Poštovani,

Hvala na ovoj zaista radosnoj vijesti o otvaranju nove Bosanske škole u UK – Novoj Engleskoj. Vi predstavljate uzor i postavljate visoke standarde organizovanja i rada u cijeloj dijaspori BiH.

Primite naše iskrene čestitke.

Redakcija NB

PREDSJEDNIK SSP-A

Usame Zukorlić dao instrukciju Sandžaklijama u BiH za koga da glasaju za člana Predsjedništva BiH

Zukorlić je ocijenio da je 'žalosna činjenica' da bošnjački politički predstavnici vrlo malo ili gotovo nimalo pažnje posvećuju Sandžaku

Usame Zukorlić. Facebook

M. Až.

22.1.2026.

Predsjednik Stranke pravde i pomirenja i ministar iz Srbije Usame Zukorlić osvrnuo se na aktuelne polemike koje se ovih dana vode u Sandžaku i Bosni i Hercegovini, a koje se odnose na činjenicu da bošnjački član Predsjedništva BiH Denis Bećirović tokom svog mandata nije posjetio Sandžak.

Zukorlić je ocijenio da je 'žalosna činjenica' da bošnjački politički predstavnici vrlo malo ili gotovo nimalo pažnje posvećuju Sandžaku i bošnjačkoj zajednici koja u njemu živi.

Prema njegovim riječima, 2026. godina ima poseban značaj jer, osim izbora za Bošnjačko nacionalno vijeće i parlamente, donosi i izbore u Bosni i Hercegovini, pa čak i u Islamskoj zajednici.

Tim povodom, Zukorlić je uputio javni poziv svim kandidatima za bošnjačkog člana Predsjedništva BiH da posjete Sandžak i predstave svoje programe, jasno navodeći šta nude Bošnjacima Sandžaka, kao i Bošnjacima koji žive izvan Bosne i Hercegovine.

On je također naglasio važnost bošnjačko-sandžačke zajednice koja živi u Sarajevu i širom Bosne i Hercegovine, pozvavši ih da aktivno učestvuju u izbornim procesima i daju svoj glas.

PREDSJEDNIK SBB-A

Radončić primio predstavnike Udruženja "Preživjeli genocida 11. juli 1995."

Oni su Radončića upoznali sa aktivnostima Udruženja, koje je veoma dinamično, kroz svoje akcije i buduće planove

Radončić primio predstavnike Udruženja "Preživjeli genocida 11. Juli 1995." *Instagram*

M. Až.

22.1.2026.

Predsjednik SBB-a Fahrudin Radončić primio je Saliha Mulalića, predsjednika Udruženja "Preživjeli genocida 11. juli 1995." i Šabana Hasanovića.

Predsjednik SBB-a dao je punu podršku i naglasio da je obaveza svih da se genocid nikada ne zaboravi i da kompletno društvo treba učiniti dodatne napore da naročito mlade generacije nikada ne zaborave planetarno zlo koje je počinjeno. Inače, Mulaliću je u genocidu ubijeno, čak, 67 članova porodice, među kojima otac, brat i dijete.

Sastanku je prisustvovao i politički direktor SBB-a Nasir Beganović.

[Esad Krcic](#)

[Ssoendptro191f145q711t230a45r i0 i6hmf2 :0n22o2mj5c1082uat37](#) ·

BOSANSKI JEZIK, - Autor: Akademik prof. dr. [Ferid Muhić](#)

Nastavljamo sa serijalom "Bošnjaci i Bosna kroz prizmu činjenica"... Čitajte nas, preporučite, podijelite....

...Najraniji historijski izvori, dokumenti, artefakti, spisi, nadgrobni spomenici, datirani iz 10. 11. i 12. stoljeća (Humska ploča i Povelja Kulina bana, potvrđuju da je naziv jezika koji se govorilo na teritoriji feudalne države Bosne, izvorno glasio “Bosanski jezik” i da je isključivo pod tim nazivom bio poznat, kako interno tako i u međunarodnim relacijama, sve do oficijalne zabrane njegove upotrebe donijete dekretom 1907. godine.

...

Status govornog jezika svih domicilnih stanovnika sa teritorije Bosne i Hercegovine i pograničnih područja na teritorijama Srbije, Hrvatske i Crne Gore, dok je 270 godina imao status jednog od diplomatskih jezika Osmanlijske države.

O tome koliko je naziv “Bosanski jezik” bio prihvaćen, odomaćen i raširen u cijeloj Bosni, posebno jasno svjedoči “Predstavka” (“Protestna nota”), koju je, u ime vrcarskih i jajačkih župljana 1885. godine napisao fra Ante Knežević i adresirao na Benamina Kalaja, upravitelja Bosne i Hercegovine, koja se u to vrijeme nalazila pod okupacijom Austro-Ugarske Monrhije:

“Mi bolnim srcem gledamo u dvoličnost naše visoke Vlade, koja naš jezik zove ‘zemaljskim’, i dopušta da se neki Bošnjaci zovu ‘Srbi’ a neki ‘Hrvati’, umjesto da pravedno i iskreno rekne ‘zemlja Bosna’, žitelji ‘Bošnjaci’, a njihov jezik ‘bosanski’.”

Uprkos svih nastojanja, ova zabrana nije potpuno ugasila naziv “Bosanski jezik” na cijeloj teritoriji Balkana. Tako je, uz publikaciju “Prvi štampani kalendar”, objavljen i “Tursko-bosanski rječnik” (Bitolj, 1912.) što ga je sastavio Ahmed Kulender.

...

U cjelosti nastavak serijala čitajte na vaš i naš portal Bosnjaci.Net:

<https://bosnjaci.net/prilog.php?pid=85364>

[Ferid Muhić #public #friendsfollowersViewers](#)

[Enisa Bukvić](#)

[Ssoendptro193f245q711t230c451ui0ui6hah2ff0722g2mf5cgc80hct37](#) ·

De boeken zijn thuis aangekomen 🍀

Boeken zijn thuis gekomen 🍀

SUD BIH

**Potvrđena optužnica protiv Kraljevića zbog veličanja krvnika
Karadžića i Mladića**

Protiv Kraljevića je u toku sudski postupak, s Radenkom Stanićem i Goranom Garićem, za progon bošnjačkih civila u Vlasenici

Miroslav Kraljević. *Detektor.ba*

FENA

27.2.2026.

Sud Bosne i Hercegovine potvrdio je optužnicu protiv Miroslava Kraljevića zvanog Mićo, načelnika Opštine Vlasenica zbog izazivanje nacionalne, rasne i vjerske mržnje, razdora i netrpeljivosti, potvrđeno je iz Državnog tužilaštva, javlja FENA.

Iz Tužilaštva su saopćili da je Kraljević u svojstvu načelnika 9. marta 2025. godine dao izjavu za medije u kojoj je veličao osobe koje su pravomoćno osuđene u Međunarodnom krivičnom suda za bivšu Jugoslaviju za genocid, zločina protiv čovječnosti i ratne zločine.

Kraljević je u martu prošle godine, na skupu povodom 32. godišnjice pogibije vojnika iz Dervente na vlaseničkom ratištu, o kojem je Detektor izvještavao ranije, iskazao veliko poštovanje Radovanu Karadžiću i Ratku Mladiću, navodeći da su to "slavna imena koja treba pominjati".

- Jer to smo mi, to je naša realnost. Svi smo mi Radovani. Isto kao što smo danas svi Mile Dodik, svi Narodna skupština, i na isti ili sličan način branimo te tekovine, rekao je tada Kraljević.

Detektor je podsjećao da Tužilaštvo mjesecima nije donijelo u odluku, nakon što je Bakira Hasečić, predsjednica Udruženja "Žena žrtva rata" podnijela krivičnu prijavu protiv Kraljevića.

Karadžić, bivši predsjednik RS-a, i Mladić, nekadašnji komandant Vojske Republike Srpske (VRS), pred Haškim tribunalom su osuđeni na doživotnu kaznu zatvora za genocid i druge zločine počinjene u BiH.

Protiv Kraljevića je u toku sudski postupak, s Radenkom Stanićem i Goranom Garićem, za progon bošnjačkih civila u Vlasenici – protivpravnim zatvaranjem, ubistvima, seksualnim zlostavljanjima, mučenjima, nestancima i drugim nečovječnim djelima počinjenim 1992. i 1993. godine. Optužnica protiv njih je potvrđena u februaru 2018., a suđenje im je, nakon nekoliko odgađanja, počelo u oktobru 2019. godine.

Tokom 2024. godine je prijavljivao i zbog nedoličnog ponašanja u predizbornoj kampanji, o čemu je Detektor već pisao, ali je prijava odbačena kao neosnovana, a Kraljević treći put izabran na istu funkciju.

Zabrana veličanja ratnih zločinaca ili negiranja ratnih zločina uvedena je izmjenama i dopunama Krivičnog zakona BiH koje je nametnuo visoki predstavnik Valentin Inzko u julu 2021. godine.

**DVADESET GODINA OD PRESELJENJA NA AHIRET UČITELJICE RABIJE
LERIĆ – ŽIVOT POSVEĆEN DJECI I BOSANSKOM JEZIKU**

Obilježena 20. godišnjica preseljenja učiteljice Rabiye Lerić

U St Peters Centre u Coventryju, UK, održano je dostojanstveno obilježavanje 20. godišnjice preseljenja na Ahiret naše drage učiteljice Rabiye Lerić (1954–2005), jedne od najznačajnijih figura u historiji bosanske zajednice u Velikoj Britaniji.

Događaj je okupio njene bivše učenike iz Bosanske dopunske škole u Coventryju, roditelje, predstavnike udruženja, kao i prijatelje porodice. Mnogi od prisutnih danas su odrasli ljudi sa vlastitom djecom, ali su se tog dana vratili u uloge njenih učenika – djece koju je Rabiya učila jeziku, kulturi i ljubavi prema Bosni i Hercegovini.

Program je otvorio Denis Hatić, Rabijin učenik koji je danas predsjednik BHCA Coventry. O životu i značaju Rabiye Lerić govorili su i dr. Zdenka Besara, članica Upravnog odbora BHCA Coventry i predsjednica Udruženja žena BiH u UK, te dr. Anes Cerić, direktor Bosnia UK Networka i počasni konzul Bosne i Hercegovine za regiju Midlands. Posebno emotivno obraćanje imala je Sabina Bešić, kćerka rahmetli Rabiye. Tom prilikom dodijeljena joj je spomen-plaketa kao trajni znak zahvalnosti ženi koja je svoje srce i život dala bosanskoj djeci u Velikoj Britaniji.

Sabina Bešić, kcerka Rabije

Poseban dio programa izveli su učenici Bosanskohercegovačke dopunske škole Coventry, koji su svojim nastupima i recitacijama odali počast učiteljici koja je svoj život posvetila djeci i bosanskom jeziku.

Događaj je završen učenjem sure Fatihe i zajedničkim obraćanjem, u duhu poštovanja, zahvalnosti i sjećanja.

Dvadeset godina nakon njenog odlaska, ime Rabije Lerić i dalje živi kroz generacije djece koje je podučavala, kroz škole koje je gradila i kroz zajednicu koja je zahvaljujući njoj sačuvala svoj jezik, identitet i dostojanstvo

RABIJA LERIĆ (1954–2005)

Rahmetli Rabija Lerić, rođena Kukić, rođena je u Bugojnu 4. marta 1954. godine. Srednju školu i učiteljski poziv završila je u Mostaru, gdje je započela svoj profesionalni rad kao učiteljica.

Prije rata osnovala je porodicu i imala dvoje djece, ali je njen život tragično obilježen gubitkom sina, koji je umro od distrofije mišića, te ubistvom supruga na početku rata u Mostaru.

Sa kćerkom Sabinom dolazi u Veliku Britaniju 1993. godine, kao organizovana izbjeglica.

21. januara 1995. godine u Birminghamu je zvanično počela sa radom Bosanska dopunska škola na bosanskom jeziku. Nastava se odvijala po programu Pedagoškog zavoda Republike Bosne i Hercegovine. Rabija Lerić bila je jedna od tri prva nastavnika zajedno sa Kadirom Bešić i uz vjersku nastavu koju je izvodio efendija Esad Mujkanović. Školu su pohađala djeca uzrasta od 7 do 15 godina.

Rabija je bila jedan od stubova Bosanske dopunske škole u Birminghamu. U periodu kada nije bilo stalnih prostorija, prevoza ni sredstava, ona je dolazila svake sedmice, bez obzira na zdravlje, vrijeme ili lične probleme.

Već od 1996. godine Rabija počinje redovno raditi i u Bosanskoj dopunskoj školi u Coventryju, gdje je ostala aktivna do svoje smrti 2005. godine. U Coventryju je odgojila cijelu generaciju djece koja danas čine jezgro bosanske zajednice tog grada.

Krajem 1990-ih pomagala je i razvoj Bosanske dopunske škole u Derbyju, putujući iz Coventryja kako bi osigurala da i tamo djeca imaju nastavu na bosanskom jeziku.

BH UK Network

Dr Anes Cerić
Honorary Consul of Bosnia and Herzegovina for the Midlands
CEO, Bosnia and Herzegovina UK Network
Bosnia House
639 Stratford Road
Sparkhill
Birmingham
B11 4DY
United Kingdom
T. [+44 \(0\)121 7723052](tel:+44201217723052)
M. [07734994856](tel:+447734994856)
www.bosniauknetwork.org
www.facebook.com/bosniauknetwork

Miljenko Jergović

[sodorntpeSulm5u50c7a8l40l801t9tc081mhl8f2l3a0t41f593iluaia](#) ·

Na današnji dan je, prije četrdeset i četiri godine, ovaj svijet napustio Miroslav Krleža, najveći hrvatski pisac, uopće. Lenjinist, komunist, ljevičar, to je ostao do kraja života. I Jugoslaven, naravno. Već trideset i pet godina zavodi, instituti, fakulteti, zaklade, čitave oružane snage, pokušavaju Krležu osloboditi balasta njegovih uvjerenja i načiniti od njega jednog poštenog domobrana s

ustaškim pogledom na nacionalnu stvar, te naravno vjernika. Što ne bi bilo tako strašno kad takav Krleža ne bi postajao očajno loš pisac, taman po mjeri nedarovitosti tih kulturnih radnika koji rade na njegovom lešu. Pod zemljom crvi, nad zemljom oni. Strašna je posmrtna sudbina Krležina.

Prije dvanaest sam godina pisao pogovor za izdanje "Izleta u Rusiju", koje je urednički potpisao Slavko Goldstein. Bila je to jedna od posljednjih knjiga koje je Slavko uredio.

Tekst mog pogovora možete čitati preko poveznice u komentaru.

MIROSLAV KRLEŽA

Svetosavski genocidni plan "Ram"

Nijaz Duric nijaz.duric@gmail.com

Vladimir Srebrov

**Domovina Bosna i Hercegovina
9. januar 2026.**

Vladimir Srebrov- Svetosavski genocidni plan "Ram": Muslimani imaju biti podvrgnuti KONAČNOM RJEŠENJU

Ja sam bio pod ogromnim pritiskom da prihvatim plan, za koji sam naknadno saznao da je bio utvrđen ne u 1990-im, nego tokom 1980-ih.

Bio je to famozni Plan "Ram", kojim se ciljalo na ekonomsko razaranje Bosne i potpuno istrebljenje bosanskih Muslimana.

Bio sam strašno šokiran. Ne preuveličavam ako kažem da sam osjećao strašnu bol kada sam za to čuo od ljudi koji su bili moji prijatelji skoro 20 godina.

Plan je tokom 1980-ih utvrdio Generalštab onoga što je tada bila Jugoslavenska narodna armija. Njime je predviđena podjela Bosne u dvije interesna sfere i stvaranje "velike Srbije" i "velike Hrvatske".

Muslimani imaju biti podvrgnuti KONAČNOM RJEŠENJU:

- više od 50 odsto ih ima biti ubijeno,**
- manji dio će konvertirati u pravoslavnu vjeru,**
- a još manjem dijelu, oni sa novcem, naravno, biće dozvoljen odlazak u Tursku, putem "turskog koridora".**

Cilj je bio potpuno čišćenje Bosne i Hercegovine od Muslimana i podjela zemlje tokom rijeke Vrbas.

SAMO IME BOSNA IMA DA NESTANE. To je bio cilj iza stvaranja Republike srpske.

(VLADIMIR SREBROV, jedan od osnivača SDS-a koji ubrzo napušta tu stranku kada Karadžić i ostali ističu genocidne velikosrpske ideje. Ostaje u Sarajevu i već u prvim danima optužuje Karadžića za ratne zločine. Srpske snage ga na prevaru zarobljavaju, zatvaraju, a u zatvoru je pretrpio strašne torture.

"Mene su ocjenjivali kao velikosrpskog nacionalistu, ali ono što radi Karadžić, u šta se pretvorio SDS, to nisam mogao shvatiti, to je bio fašizam.

Ovdašnji srpski narod, a tu mislim na njegov razumni dio, ne na nacionalističke provokatore, ludake i krvi žedne kliničke slučajeve, željan je prvenstveno hljeba, koga ste mu vi oteli i stavili na svoje bankovne račune kao nekakvi “stranački prvoborci”. Stidite se toga!”

Ovo je izjavio u intervjuu Vladimir Srebrov, 39 mjeseci zatočenik srpskih logora, lomljen, prebijan, mučen te je od posljedica tortura kratko nakon rata preminuo u 45 godini.

NOVI AUTOBIOGRAFSKI FRAGMENTI

Kad se izmiješaju hrvatski kalpaci i bošnjačke čalme

Autor [Ibrahim Kajan](#) | 14. sep. 2025. | [Kolumne](#)

Tih je dana kolovoza 1992., grupa sveučilištaraca osnovala Odbor bosanskohercegovačkih studenata Studentskog doma Stjepan Radić. Podnijeli su mi svoj pisani zahtjev za kolektivno ućlanjenje u Preporod, uz popis svojih lijepih bosanskih imena. Sačuvao sam ga! Nakon niza peripetija, studenti Sveučilišta u Zagrebu, porijeklom iz Bosne i Hercegovine, uspjeli su organizirati tribinu. Dr. Muradif Kulenović je govorio vrlo nadahnuo, nerijetko su mu stavovi podržavani pljeskom u amfiteatru, a započeo je diskursom o „animozitetima Srba prema Hrvatima, a napose prema muslimanima...” Početkom mjeseca travnja 1992. u Bosni i Hercegovini provaljene su istočne i sjeverne granice preko kojih je prokuljala srpsko-crnogorska ratna agresija velikih razmjera. A u Hrvatskoj rat je već godinu dana u punom jeku, od prvih žrtava na Plitvicama, baš kad smo utemeljili KDMH „Preporod“ u Zagrebu. Već godinu dana traje beskrupulozna „pobuna Srba“. Gotovo dvije trećine Hrvatske bilo je pod okupacijom tzv. pobunjenika „predsjednika SAO Krajine“ Milana Martića, u potpunosti logistički i borbeno podržavana struktura srbizirane JNA.

Kada su godine 1992. bosanskohercegovački redoviti studenti trebali biti upisani i produžiti studij na hrvatskim sveučilištima, preko noći su (u Hrvatskoj) postali *strani državljani*, koji studij moraju platiti od šest do 10 tisuća *dojčmaraka*, u Austriji se aktivira Akt o visokom školstvu iz doba Austro-Ugarske, iz 1909., nakon *Anschlussa* (njem. priključenje, pripojenje) Bosna i Hercegovine u sklop KundK Monarhije. Akt je još uvijek posjedovao trajnost – vrijedio je ravno 100 godina, do 2009! A sljednici Carstva, Austriji, mladi su *Bošnjani*, postali dobrodošli, sa svim studentskim benefitima.

Tada sam upoznao cijelu kategoriju bosanskohercegovačkih studenata na Zagrebačkom sveučilištu. Otvorili smo im vrata netom dobivenog krova pod glavom u Ilici 35 za *Kulturno društvo Muslimana Hrvatske Preporod* dodijeljen od Grada Zagreba. Imali svoj ključ i instaliran telefon! Jednoga dana, došlo je desetak djevojaka i mladića, s deterdžentima i onim tekućinama za čišćenje, oboružani krpama i četkama! Željeli su očistiti cijeli još uvijek prazan *Preporod* koji je imao dvije lijepe poveće prostorije, dvije manje kancelarije, pa čajnu kuhinju i sanitarni čvor, brat-bratu oko 220 kvadrata u najstrožem centru dragog Agrama! Željeli su mi se, zbog prihvaćanja i sitnih usluga, zahvaliti! Mogli su telefonirati. Pitati što je s roditeljima, sestrama i

braćom... Mogli su potražiti pomoć u svijetu. I uspijevali su. Odlazili su , uskoro, jedan po jedan u daleki svijet. Nikad ih neću zaboraviti. Čak sam od jednog zaljubljenog para, nekoliko mjeseci kasnije, iz Graza, dobio poziv da im budem svjedok pri vjenčanju. I bio sam, naravno. Brak mojih dragih prijatelje još je čvrst kao na početku, mojih dragih Malkoča, Amre i Huseina – Husa! (ojačan i kćerkom Sarom).

Tih je dana kolovoza 1992., grupa sveučilištaraca osnovala *Odbor bosanskohercegovačkih studenata Studentskog doma Stjepan Radić*. Podnijeli su mi svoj pisani zahtjev za kolektivno učlanjenje u *Preporod*, uz popis svojih lijepih bosanskih imena. Sačuvao sam ga! U dnevniku bilježim:

DA LI SE EUROPA DOGOVORILA O ISTREBLJENJU BOSANSKIH MUSLIMANA?

Zagreb, 25. 8. 1992.

Nakon niza peripetija, studenti Sveučilišta u Zagrebu, porijeklom iz Bosne i Hercegovine, uspjeli su organizirati tribinu na temu *Da li se Europa dogovorila o istrebljenju Bosanskih Muslimana?* Polovinom prošlog mjeseca o tome me obavijestio dr. Kulenović. Organizaciju je preuzelo Sveučilište, a nakon nekoliko neuspjelih dogovora, jednoga je dana uglavljeno da se u SKUC-u pojave (13. VIII.). g. Stjepan Mesić, dr. Muradif Kulenović i ja, a istoga dana, oko podneva, „stvar“ je otkazana. Najposlije, danas je tribina ipak održana na Ekonomskom fakultetu. Uz Kulenovića, tu je još dr. Zdravko Tomac, dr. Šemso Tanković, a i moja je malenkost ponešto prozborila u pokušaju odgovora na postavljeno pitanje. Voditelj je bi Ramiz Mehulić. (Izostala su imena koja su, osim spomenutih, bila na pozivnici: dr. Mustafa Cerić, dr. Branko Horvat i pjesnik u izbjeglištvu Mile Stojić). Muradif je govorio vrlo nadahnuto, nerijetko su mu stavovi podržavani pljeskom u amfiteatru, a započeo je diskursom o „animozitetima Srba prema Hrvatima, a napose prema muslimanima...“

Prepisujem nekoliko akcenata koje sam pribilježio:

„Dakle, taj animozitet nije od jučer. Sa zaprepaštenjem sam čitao zapisnike Skupštine ‘24., ‘25., poslije onoga stravičnog ubojstva, pokolja koji se desio u Šahovićima, kada su doslovno klali muslimane sustižući ih po ulicama. Godine 1925. Stjepan Radić, nažalost, taj veliki političar kad je izabran za ministra kulture Jugoslavije, imenovan od velikog kralja, razbojničkog sina (ja ću vam i to objasniti), taj isti Radić, na replike cijelog jugoslavenskog prostora, rekao je: ‘Šta, Azijati, u Tursku! U Aziju!’ To je ono što je najbolnije od jednog velikog političara izjavljeno na račun muslimanskog svijeta, bošnjačkog svijeta koji je poklan tih dana. Dobio je tada zaglušujući aplauz. Izašao je iz klupe, znate tko? – Puniša Račić. Pljeskao je svim srcem da bi 1928., taj isti Puniša Račić pucao u njega! To je to bratimljenje koje je nespojivo, po mom mišljenju, mada gospodin Aralica mislio drukčije, makar mislio real-politiku, toga bratimljenja nema. Tu su bitni samo interesi. Pa pogledajte povijest. Gdje su god bili prostori turskog osvajanja – tu su došli Srbi. 1688. – vjerujete li gospodo – da u Kninu nije bilo nijednog Srbina. U Kninu su bile džamije, mesdžidi, mektebi, a tek je poslije gospodin Rudolf, koji je mrzio hrvatski element, doveo gospodu Srbe..“ – govorio je dr. Kulenović. Potom je nastavio o glasovitom Petru Zrinskom:

Isto tako, ne znam je li znate, ali ta nit opet jednog drugog snažnog hrvatstva egzistira, a to je najveća po mom mišljenju i meni najdraža i najtragičnija hrvatska osobnost, a to je Petar Zrinski. Kada je taj čovjek pisao veziru a tada

Bosancu, Bošnjaku, onda je pisao ovako: 'Najsretniji ću biti kad se izjednače, izmiješaju hrvatski kalpaci i bošnjačke čalme'. To je veliki čovjek, to je 17. stoljeće. Vjerujem da taj podatak ne znaju ni gospodin Karadžić, ni gospodin Boban. Dakle, ta konstituenta jedne neophodnosti bošnjačko-hrvatskog jedinstva, a protiv izrazito arogantnog nesmiljenog neprijateljstva – jer ne ubija u Bosni Karadžić sam, ni Milošević, ni Plavšićka – odakle toliko ljudi toliko ljudi koji Bihać tuku, odakle oni koji Banjaluku, Jajce tuku, tko su ti ljudi, to nije samo Karadžić, to nije samo Milošević, to je jedan narod, koji je kompaktan, možemo pričati o njemu što god hoćemo, on je vođen, on je kao voda, on je kao zlo koje se razlijeva i ulijeva u sve pore (...).

SALIH ZVIZDIĆ O TRIBINI U VJESNIKU

Zagreb – *Je li na djelu prešutni dogovor Europe o istrebljenju Bosanskih Muslimana?* bila je tema tribine u utorak navečer u prepunoj velikoj dvorani Ekonomskog fakulteta. Organizator je bio Odbor studenata BiH studentskog doma Stjepan Radić, a predavači su bili dr. Šemso Tanković, direktor Ureda vlade BiH u Hrvatskoj, književnik Ibrahim Kajan i sveučilišni profesori Muradif Kulenović i Zdravko Tomac.

Stereotip o islamu bio je na ovim prostorima uglavnom negativan, što je više rezultat nepoznavanja nego netrpeljivosti prema tom tolerantnom i svim civilizacijskim tijekovima života širom otvorenim religijskom nazorima, rekao je Kajan.

Mali su narodi vrlo osjetljivi na svoju posebnost i traže razumijevanje. Ne može se istrijebiti islam u Europi, ali može se istrijebiti mali muslimanski bošnjački narod, koji teško stradava u ovom ratu. Nikada se u tako kratkom roku nije dogodilo toliko mnogo zla jednom narodu, kao što se to sada događa Bošnjacima muslimanske vjere, kazao je prof. dr. Muradif Kulenović, pa podsjetio na riječi i djela Ante Starčevića o značenju i ulozi muslimana BiH u hrvatskom korpusu. Govoreći o agresivnosti pravoslavlja i Srba spomenuo je da su mnogi krajevi BiH i Hrvatske nekada bili muslimanski ili hrvatski danas su etnički čisti pred očima Europe, sa ciljem da tako ostane zauvijek. Zar to Europa zaista ne vidi i ne može naslutiti o čemu je riječ? Tragičan je do apsurdna svjetski embargo na uvoz oružja, jer se tako žrtvama ne dozvoljava čak ni da se brane. Topovi u rukama Srba prvo ruše džamije i katoličke crkve, jer svoj surovi nacionalizam agresor podgrijava i vjerskom mržnjom. (S. Z.) – piše Vjesnik dan kasnije, 26. VIII. 1992.

Esad Jaganjac27/09/2025 at 10:27

Prijedlog Kruga 99

Reforme Ustava na građanskim demokratskim principima

Polazeći od principa i ciljeva Povelje Ujedinjenih nacija;

Posvećeni liberalnoj demokraciji, miru, pravdi, solidarnosti i međusobnom razumijevanju;

Smatrajući da Bosna i Hercegovina treba biti sekularna država republikanske forme vlasti, na temeljima parlamentarne demokracije, vladavine prava i sa slobodnim i demokratskim izborima;

Opredijeljeni za suverenitet, teritorijalni integritet i političku nezavisnost Bosne i Hercegovine u skladu sa internacionalnim pravom;

Vođeni principima, vrijednostima i standardima Univerzalne Deklaracije o ljudskim pravima, Internacionalnog pakta o građanskim i političkim pravima, Internacionalnog pakta o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, Deklaracijom o pravima lica koja pripadaju etničkim, vjerskim i jezičkim manjinama, kao i drugim instrumentima zaštite individualnih ljudskih prava, te činom prijema Republike BiH u Ujedinjene nacije 22. maja 1992. godine;

Smatrajući da jednakopravnost, sloboda i prava građana Bosne i Hercegovine, kao nositelja državnog suvereniteta, treba biti garantirana, obezbjeđena i implementirana u svim aspektima društva;

Posebno smatrajući kako je Bosna i Hercegovina, država svih njenih građana, koji zajedno uz puno etničkih, vjerskih i kulturnih raznolikosti, tvore bosanskohercegovačku/bosansku naciju, koja je potvrđena prijemom u Ujedinjene nacije;

Uvažavajući sva dosadašnja mišljenja Venecijanske komisije o političkom, društvenom, izbornom i pravosudnom sistemu u Bosni i Hercegovini;

Uvidjevši kako sadašnji društveno-politički sistem urušava kulturu zajedničkog života, proizvodi etničke distance i konflikte među političkim elitama na štetu individualnih ljudskih prava;

Primjećujući vidan zastoj Bosne i Hercegovine na njenom putu ka punopravnom članstvu u Europsku uniju i NATO, tako što se svjesno koče reformski procesi, uključujući ispunjavanje 14 ključnih prioriteta iz Mišljenja Evropske komisije, kao i blokada u definisanju svakog

Programa reformi Bosne i Hercegovine;

Naglašavajući potrebu da se politički, društveni i ekonomski sistem mora uskladiti sa normama, vrijednostima i standardima europske pravne stečevine (acquis communautaire) na kojima je temeljena Europska unija;

Svjesni kako aktuelni Ustav BiH sadrži utvrđenu sistemsku diskriminaciju građana na temelju njihove etničke pripadnosti i mjesta prebivališta, koja je posebno utvrđena presudama Europskog suda za ljudska prava iz Strazbura u predmetima: Sejdić-Finci, Zornić, Pilav, Šlaku, Pudarić i Kovačević;

Imajući u vidu viševjekovnu etnoteritorijalnu nepodijeljenost državnog prostora Bosne i Hercegovine, život u raznolikostima i jednakosti, Deklaraciju o pravima

građana sa Drugog zasjedanja ZAVNOBIH-a, (1. jula 1944. godine u Sanskom Mostu), Ustav Republike BiH, rezultate građanskog Referenduma (1992.) organizovanog na cijelom prostoru BiH i pod internacionalnim nadzorom i inicijativom;

Ubijedeni da građanski konstituirani organi vlasti i pravične procedure najbolje stvaraju inkluzivne odnose unutar pluralističkog društva u kojem postoje jednake šanse za sve građane;

Uvažavajući sve presude Internacionalnog krivičnog suda u Hagu (ICTY) u kojima je utvrđeno počinjene zločina genocida, ratnih zločina, zločina protiv čovječnosti i udruženih zločinačkih poduhvata koji su za cilj imali stvaranje mono-etničkih dijelova teritorija u Bosni i Hercegovini kroz etničko čišćenje te naglašavajući da je u tim okolnostima oktroisan postojeći Ustav;

Odlučni da izborna zakonodavstvo BiH ne smije da odstupa od europskih izbornih principa i standarda, niti da se uvode dodatne diskriminacije građana u njihovom aktivnom i pasivnom izbornom pravu, niti da se stvara nejednaka vrijednost glasa građana temeljem etničke pripadnosti i mjesta prebivališta;

Ističući potrebu da ekonomski sistem Bosne i Hercegovine funkcioniše na jedinstvenom tržištu u korist svih građana ove zemlje;

Nastojeći stvoriti pretpostavke za reformu sadašnjeg ustavnog uređenja ove zemlje i njegovo usaglašavanje sa zahtjevima europske pravne stečevine kao i temeljnim principima vladavine prava i liberalne demokratije, Asocijacija nezavisnih intelektualaca Krug 99 predlaže

s l i j e d e ć e:

PRINCIPE

za donošenje novog ustava Bosne i Hercegovine:

1. Bosna i Hercegovina je suverena, jedinstvena, nedjeljiva, demokratska, pravna, sekularna država sa svojim teritorijalnim integritetom što proizlazi iz njenog hiljadugodišnjeg kontinuiteta postojanja i internacionalnog priznanja.
2. Naziv države Bosne i Hercegovine biće – Republika Bosna i Hercegovina.
3. Glavni grad Republike Bosne i Hercegovine je Sarajevo. Republika Bosna i Hercegovina ima himnu i zastavu koji predstavljaju identitet, historiju, vrijednosti i suverenitet države.

4. Nositelj suvereniteta je građanin – državljanin Republike Bosne i Hercegovine.

Suverenitet građana je neotuđiv, neprenosiv i nepodjeljiv.

5. Republika Bosna i Hercegovina je jedinstvena država sa unitarnim oblikom državnog uređenja, koja posjeduje centralnu vlast i nivo jedinica lokalne samouprave organizovane u skladu sa Evropskom Poveljom o lokalnoj samoupravi. Oblast lokalne samouprave se organizuje u općinama, gradovima. Regionalna povezanost općina i gradova moguća je isključivo na osnovu prirodnih karakteristika i ekonomskih interesa, što će se urediti posebnim zakonom.

6. Izvršnu vlast čine Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine i Vlada, svaki organ u okviru svojih nadležnosti. Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine se bira na neposrednim izborima u okviru jedne izborne jedinice, uvažavajući princip narodne raznolikosti.

7. Republika Bosna i Hercegovina imaće Parlament, kao njen zakonodavni organ vlasti, koji se sastoji od broja zastupnika proporcionalno broju stanovnika a biraju se na neposrednim izborima u izbornim jedinicama određenim Izbornima zakonom. Nadležnost Parlamenta Republike Bosne i Hercegovine je donošenje svih propisa: ustav, zakoni i drugi akti, kojima se reguliraju različiti aspekti društvenog života u Republici Bosni i Hercegovini.

Pored Parlamenta Republike Bosne i Hercegovine, postojaće i Vijeće zaštite etničkog interesa, kao poseban organ bez zakonodavnih ovlaštenja, čija isključiva nadležnost će biti da razmatra i ocjenjuje samo one propise koji ulaze u prostor tri (3) identitetska elementa:

jezik, pismo i religija. Vijeće zaštite etničkog interesa imenuje Parlament Republike Bosne i Hercegovine iz reda izabranih zastupnika, a na način utvrđen Poslovníkom Parlamenta.

8. Republika Bosna i Hercegovina imaće Vladu koja se sastoji od premijera i ministara:

ministarstva vanjskih poslova, ministarstva financija i trezora, ministarstva industrije i energetike, ministarstva poljoprivrede i šumarstva, ministarstva komunikacija i prometa, ministarstva zdravstva, ministarstva obrazovanja i nauke, ministarstva kulture i sporta, ministarstva trgovine, ministarstva dijaspora, ministarstva pravde, ministarstva unutrašnjih poslova, ministarstva odbrane, ministarstva rada i socijalne politike, ministarstva ugostiteljstva, turizma i okoliša. Vladu Republike Bosne i Hercegovine imenuje Parlament Republike Bosne i Hercegovine, na prijedlog mandataru. Mandataru imenuje Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine.

9. Ustav će utemeljiti sudsku vlast koju će vršiti prvostepeni sudovi opšte nadležnosti, specijalizirani sudovi i Vrhovni sud, kao i tužilaštvo i pravobranilaštvo, te Visoko sudsko i tužilačko vijeće koji će biti uređeni zakonom. Ustavni sud vrši ocjenu usklađenosti svih zakona i pravnih akata sa Ustavom, uvažavajući Evropsku Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zajedno sa svim Protokolima.

10. Republika Bosna i Hercegovina će imati svoju Centralnu banku Bosne, čije formiranje, sastav, djelokrug rada i način funkcioniranja će se regulirati posebnim zakonom.

11. Republika Bosna i Hercegovina je titular državne imovine. Opća dobra kao što su more, jezera, rijeke, obale, šume, zrak, voda, frekvencije i javna dobra kao što su autoputevi, ceste, trgovi, parkovi, ne mogu biti u vlasništvu niti jednog fizičkog ili pravnog lica, već će država imati pravo raspolaganja i upravljanja ovim dobrima, koje može prenijeti na niže nivoe vlasti. Svi aspekti državne imovine, prava na njeno vlasništvo, raspolaganje i upravljanje regulisaće se posebnim zakonom.

12. Cjelokupan sadržaj ustava mora bit usklađen sa Evropskom Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zajedno sa svim Protokolima, preporukama Venecijanske komisije i kriterijima iz Kopenhagena i Madrida koji reguliraju pristupanje Europskoj uniji, te će u svim aspektima biti usklađen sa

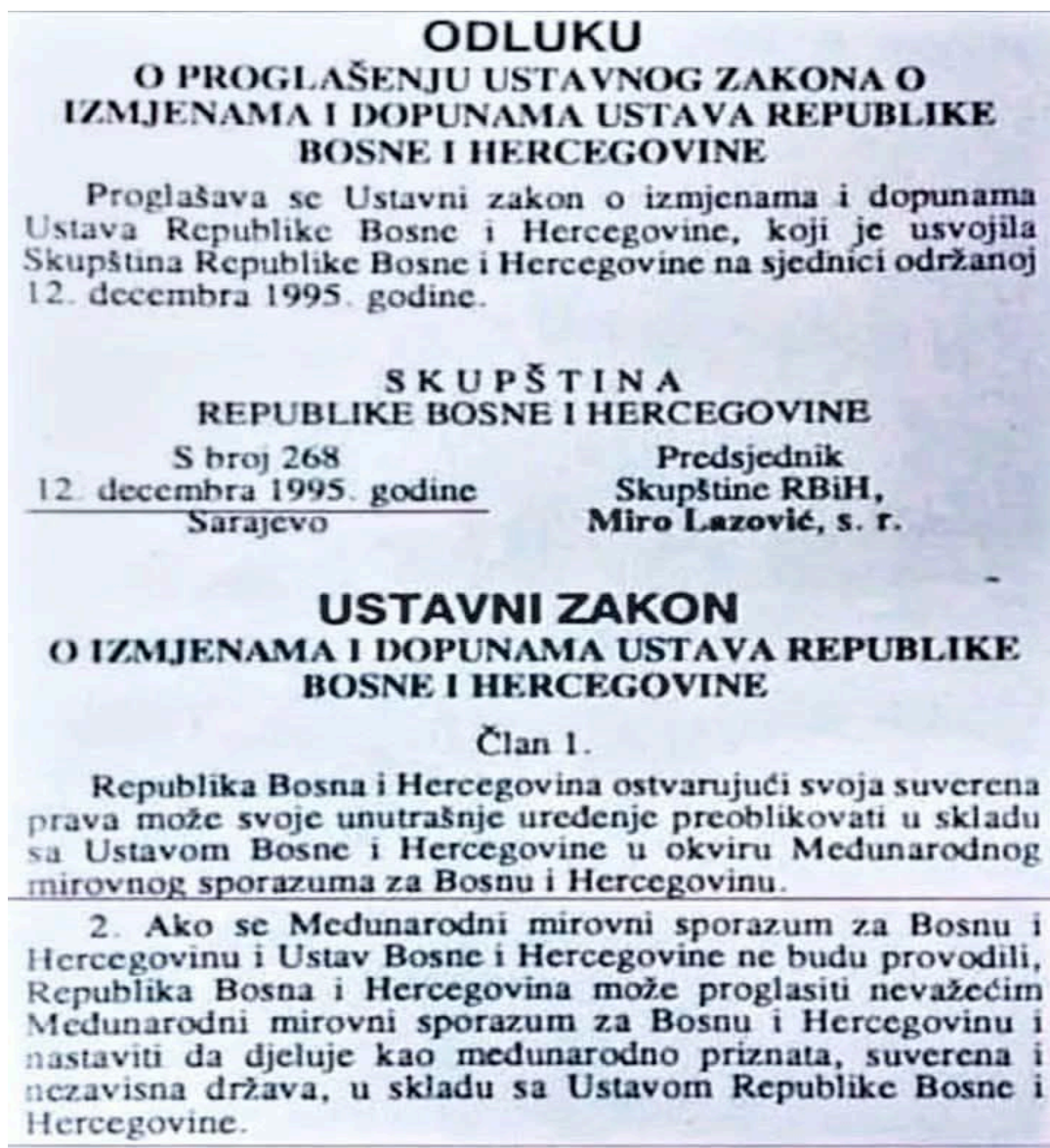
europskom pravnom stečevinom.

13. Usvojeni ustav sadržavaće norme o tranzicijskom periodu, koji će biti vremenski ograničen i predstavljaće period u kojem se treba izvršiti potrebna tranzicija i usklađivanje svih važećih propisa i transformiranje postojećih državnih institucija i agencija u skladu sa ovim Ustavom Republike Bosne i Hercegovine.

14. Izmjene na ovaj način usvojenog Ustava će se vršiti se 2/3 većinom u Parlamentu Republike Bosne i Hercegovine. Izmjena na ovaj način Ustava Republike Bosne i Hercegovine ne može sadržavati bilo koji element kojim se umanjuju ili ograničavaju ljudska prava utvrđena ovim Ustavom.

[Reply](#)

Leave a Comment

SUNDHAUSSENOVA HISTORIJA SRBIJE Između mita i zemlje: Bosna u srpskoj nacionalnoj imaginaciji

Autor [Redakcija Bosna](#) | 10. jan. 2026. | [Društvo](#)

Njemački historičar Holm Sundhaussen razmatrao je pojam imaginarnog nacionalnog prostora, tvrdeći da je srpski nacionalizam konstruirao „mentalnu Srbiju“ koja se protezala izvan stvarnih političkih granica. Ta „imaginarna Srbija“ obuhvatala je Bosnu, Crnu Goru i Kosovo kao dijelove svog „historijskog teritorija“

Kada je njemački historičar Holm Sundhaussen objavio knjigu „Geschichte Serbiens: 19.–21. Jahrhundert“, u Srbiji se nije otvorila naučna rasprava, nego kulturni front. Knjiga nije osporavana samo argumentima, nego emocijama; nije čitana kao historiografski rad, već doživljavana kao napad na identitet. Na njenoj promociji u Beogradu zabilježeni su pokušaji fizičkog obračuna s autorom, rijedak, ali simptomatičan trenutak u kojem se jasno pokazalo koliko je u srpskom javnom prostoru granica između historije i mita već odavno izbrisana.

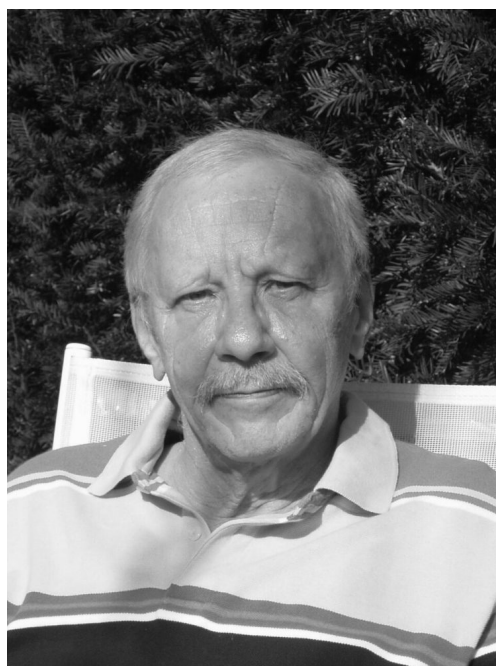
Sundhaussen nije pisao „protiv Srbije“. Pisao je protiv zatvorene nacionalne historiografije koja historiju ne shvata kao kritičku disciplinu, nego kao produžetak politike. Njegova knjiga razotkriva dugotrajni proces u kojem su nacionalni mitovi, Kosovo, zlatno srednjovjekovno doba, narod kao vječna žrtva, postali osnovni instrumenti političke legitimacije. Umjesto da jačaju historijsku svijest, ti mitovi su, pokazuje Sundhaussen, proizvodili intelektualnu autodestrukciju: društvo koje stalno gleda unazad, ali nikada ne vidi stvarnost.

Ključno polazište knjige sadržano je već u njenom uvodu, gdje Sundhaussen postavlja pitanje: šta uopće znači pisati historiju Srbije? Njegov odgovor je metodološki neumoljiv. Historija je, tvrdi on, racionalna rekonstrukcija

prošlosti zasnovana na izvorima, provjerljivosti i distanci. Kolektivno pamćenje, s druge strane, emocionalni je konstrukt, selektivan, mitologiziran i politički upotrebljiv. U srpskom, ali i širem balkanskom prostoru, ta dva nivoa su trajno isprepletena. Historiografija se pretvara u memorijalnu praksu, a sjećanje u dokaz “istorijske istine”.

U tom spoju Sundhaussen prepoznaje glavni problem: mit nije puka kulturna forma, nego politički alat. Kosovo, na primjer, ne funkcioniše kao historijski događaj, nego kao simbolički rezervoar značenja iz kojeg se izvlače poruke o žrtvi, izdaji, osveti i “nebeskom narodu”. Historija se ne istražuje, nego ritualno obnavlja. A kada se historija pretvori u liturgiju, svaka kritika postaje blasfemija.

Sundhaussenova knjiga zato ne nudi linearnu priču o nacionalnom usponu, već razlomljenu analizu procesa u kojem se država, društvo i identitet stalno preklapaju, sudaraju i razilaze. Posebno insistira na razlici između stvarne i imaginarne Srbije, onoga što naziva mentalnom kartom. Srbija kao politička tvorevina nikada se u potpunosti nije poklapala sa Srbijom kao idejom. Ta razlika proizvodi trajnu napetost: država pokušava da dostigne mit, a mit stalno nadilazi državu.

U poglavlju o “dugom 19. stoljeću” Sundhaussen razbija romantičnu sliku “nacionalnog buđenja”. Umjesto spontanog ustanka potlačenog naroda protiv Osmanlija, on pokazuje složeni proces institucionalizacije u kontekstu propadanja Osmanskog carstva. Srpski ustanci iz 1804. i 1815. nisu eruptivni činovi slobode, nego dio šire krize osmanske vlasti. Posebno je značajna analiza odnosa između srpskih ustanika i osmanskog upravnika u Beogradu, Hadži Mustafa-paše, koji se u jednom trenutku pojavljuje kao zaštitnik lokalnog stanovništva protiv janjičara. Taj paradox, privremeni savez Osmanlija i Srba, razbija jednostavnu sliku “vjekovne borbe”.

Figura kneza Miloša Obrenovića kod Sundhaussena nije heroja oslobodilačkog mita, već autokratskog vladara u prijelaznom periodu. Srbija dobija autonomiju, ali ne i vladavinu prava. Skupština i Državni savjet postoje, ali politička moć ostaje personalizirana. To je, kako Sundhaussen kaže, “nedovršena transformacija”: kretanje prema modernoj državi bez raskida s paternalističkom logikom vlasti.

Ni kasniji pokušaji modernizacije, koje provodi elita tzv. “ustavobranitelja”, ne predstavljaju čisti “povratak Evropi”. Za jedne to znači prekid s osmanskim naslijeđem, za druge imitaciju srednjoevropskih obrazaca bez društvene osnove. U oba slučaja, modernizacija ostaje površinska. Država se birokratizira, ali društvo ostaje duboko patrijarhalno.

Sundhaussen ovdje pravi ključni rez: problem Srbije nije u tome što je “kasnila” za Evropom, nego u tome što je modernost prihvatila kao formu, a ne kao vrijednosni sistem. Nacionalna država nastaje, ali bez liberalne političke kulture. Upravo u tom raskoraku nastaje teren na kojem mit preuzima ulogu nadomjesne ideologije.

U sljedećem dijelu tog procesa, kulturna nacionalizacija dobija ključnu figuru u liku Vuka Karadžića ali to je već priča koja otvara drugo, još opasnije poglavlje: pretvaranje jezika, naroda i prostora u svete kategorije politike.

Ako je 19. stoljeće u Srbiji bilo vrijeme političke institucionalizacije, onda je to isto razdoblje bilo i vrijeme mnogo dublje, dugotrajnije transformacije: stvaranja nacije kao kulturnog i simboličkog projekta. Holm Sundhaussen pokazuje da se ključni lom ne događa samo u ustavima i ratovima, nego u jeziku, predodžbama i narativima kojima se objašnjava ko pripada “narodu”, a ko ostaje izvan njega. U tom procesu presudnu ulogu ima figura Vuk Karadžić, kojeg Sundhaussen ne osporava kao reformatora, ali ga precizno smješta u širi kontekst kulturnog nacionalizma.

Karadžićeva jezična reforma, s idejom da je “narod” nosilac autentične kulture, a narodni govor jedini legitimni temelj književnog jezika, predstavljala je radikalni raskid s dotadašnjom elitnom i crkvenom tradicijom. Jezik postaje osnova identiteta, a identitet se veže za “narod” shvaćen kao organsku, gotovo prirodnu zajednicu. U toj logici nacija više nije politički projekt, nego sudbina; ne ugovor, nego naslijeđe. Sundhaussen taj pomak tumači kao početak integrativnog, ali i potencijalno isključivog nacionalizma: svi govornici jezika mogu biti uključeni, ali samo ako prihvate jednu kulturnu matricu.

Problem nastaje kada se ta kulturna matrica pretvori u mjerilo političke i teritorijalne legitimnosti. Tu se pojavljuje ono što Sundhaussen naziva “mentalnim mapama”, imaginarni prostori nacije koji ne prate realne granice države. Srbija, u toj projekciji, ne postoji samo kao politička tvorevina, nego kao historijski prostor koji se širi preko Bosne, Kosova, Crne Gore i drugih regija, shvaćenih kao “prirodni” dijelovi nacionalnog tijela. Teritorij prestaje biti pravna kategorija i postaje sveta zemlja.

U knjizi Holm Sundhaussena Bosna i Hercegovina pojavljuje se ne kao sporedna scena srpske historije, nego kao ključni prostor sudara mita, politike i nasilne nacionalne imaginacije. Autor Bosnu opisuje kao višeslojno, konfesionalno i etnički pluralno društvo koje je u srpskoj nacionalnoj ideologiji 19. i 20. stoljeća postupno pretvoreno u dio tzv. “mentalne Srbije”, simbolički prostor koji se smatrao historijskim, duhovnim i političkim naslijeđem srpske nacije, bez obzira na realne demografske i kulturne činjenice.

Sundhaussen naglašava da Bosna nikada nije bila “srpska zemlja” u modernom nacionalnom smislu, već osmanska provincija s vlastitim društvenim i institucionalnim kontinuitetom, u kojoj su muslimani, pravoslavci i katolici dijelili zajednički prostor, ali ne i nacionalne identitete kakvi će se formirati tek kasnije. Posebno je kritičan prema načinu na koji su srpske nacionalne elite, kroz historiografiju, crkvenu tradiciju i mit o Kosovu, retroaktivno nacionalizirale Bosnu, predstavljajući je kao izgubljeni dio srednjovjekovne srpske države i time legitimirajući političke i teritorijalne pretenzije.

U tom kontekstu, Bosna postaje primjer kako se historija instrumentalizira radi ekspanzionističkih projekata, a njena multietnička stvarnost briše u korist homogenizirane nacionalne slike. Sundhaussen upozorava da upravo ta simbolička kolonizacija Bosne, kao “srpske zemlje bez Srba”, predstavlja jedan od najopasnijih proizvoda balkanskog nacionalizma, jer pretvara složeno društvo u apstraktni teritorijalni mit, što će u 20. stoljeću imati razorne političke posljedice.

U središtu te simboličke geografije nalazi se Kosovo. Sundhaussenovo čitanje kosovskog mita jedno je od najprovokativnijih dijelova knjige, jer on ne negira bitku iz 1389. godine, ali joj oduzima status “izvornog trenutka” nacije. Kosovo, tvrdi on, postaje mjesto sjećanja tek naknadno, kroz epove, crkvene rituale i političke reinterpretacije. Kanonizacija kneza Lazara i rituali oko njegovih posmrtnih ostataka pretvaraju poraz u moralnu pobjedu, a historijski događaj u teološko-politički narativ.

U toj transformaciji Sundhaussen vidi ono što naziva “političkom kristijanizacijom historije”. Poraz se sakralizira, žrtva postaje vrlina, a ideja “nebeskog carstva” dobija političku funkciju. Mit ne služi samo pamćenju, nego usmjeravanju: protiv “otpadnika”, protiv muslimana, protiv svih koji se ne uklapaju u zamišljenu zajednicu. U jednom od ključnih pasaža Sundhaussen piše da je kosovski mit, poput biblijskih narativa, pun proturječnosti, ali da je svoju savremenu moć stekao tek kada je povezan s modernim državnim projektom Srbije. Tada mit prestaje biti priča i postaje program.

Ovdje se razotkriva osnovna logika nacionalizma kakvu Sundhaussen analizira: nacija se ne shvata kao historijski proces, nego kao moralna konstanta. Sve što joj ne odgovara proglašava se anomalijom, izdajom ili okupacijom. Takav pogled na svijet proizvodi ne samo simboličke, nego i stvarne posljedice. Mentalne mape, jednom usvojene, postaju politički ciljevi. “Oslobođenje” i “ujedinjenje” prestaju biti metafore i pretvaraju se u teritorijalne zahtjeve.

Sundhaussen pokazuje kako se ta ideologija konkretizira u drugoj polovini 19. stoljeća, posebno u kontekstu tzv. Istočnog pitanja i ratova protiv Osmanskog carstva. Srpsko-turski ratovi 1877–1878. godine označavaju trenutak kada se nacionalna ideologija susreće s realnom moći države. Rezultat je, kako autor naglašava, početak “začaranog kruga uzajamnih protjerivanja”. U južnoj Srbiji, u oblastima Niša, Toplice i Vranja, deseci hiljada muslimana bivaju protjerani ili prisiljeni na bijeg. To nije nuspojava rata, nego, kako Sundhaussen precizno pokazuje, institucionalizirani čin etničkog preoblikovanja prostora. Posebno je važno što Sundhaussen ovdje ne govori iz moralističke pozicije, nego iz analitičke. On citira i srpske i britanske izvore, uključujući izvještaje britanskog konzula koji govori o “nepotrebnoj okrutnosti” srpskih vlasti prema albanskom stanovništvu. Time razbija još jedan mit: da su etnička čišćenja bila isključivo reakcija na osmansko nasilje. Naprotiv, ona se pojavljuju kao sastavni dio projekta stvaranja etnički homogenih država, po uzoru na zapadnoevropske nacionalne modele.

U tom trenutku razlika između “oslobođenja” i “osvajanja” postaje nejasna. Srbija, u Sundhaussenovoj interpretaciji, pokušava igrati ulogu balkanskog Pijemonta, motora nacionalnog ujedinjenja. Ali ta imitacija zapadnih modela, upozorava on, ne vodi emancipaciji, nego reprodukciji konflikta. Nacionalizam, jednom uspostavljen kao apsolutna vrijednost, počinje gutati vlastito društvo.

Drugi dio knjige time postaje ključ za razumijevanje kasnijih katastrofa 20. stoljeća. Kosovo, mentalne mape, kulturni nacionalizam i etnička homogenizacija nisu izolirane epizode, nego elementi jedne dugotrajne ideološke matrice. Sundhaussen ne tvrdi da je historija bila “osuđena” na nasilje, ali jasno pokazuje da su izbori intelektualnih i političkih elita imali posljedice koje se nisu mogle poništiti pukim pozivanjem na mitove.

Upravo tu njegova knjiga prestaje biti samo historiografski rad i postaje politički izazov: šta se događa s društvom koje vlastitu prošlost pretvara u sudbinu, a mit u zamjenu za kritičko mišljenje?

U završnim poglavljima svoje Historije Srbije, Holm Sundhaussen pomjera fokus s mitova i simboličkih mapa prema društvenoj strukturi i političkoj praksi. Nakon Berlinskog kongresa 1878. godine, Srbija formalno postaje suverena država, ali se istovremeno nalazi u dubokoj strateškoj i identitetskoj dilemi. Između panslavističke Rusije i katoličke Austro-Ugarske, između Istoka i Zapada, između ruralne tradicije i birokratske modernizacije, Srbija ulazi u ono što Sundhaussen opisuje kao trajno stanje zakašnjele modernosti.

U evropskoj diplomatiji tog vremena Balkan je percipiran kao prostor “posredovanja”: ni potpuno evropski, ni sasvim orijentalni. Istočno pitanje, kriza izazvana slabljenjem Osmanskog carstva i borbom velikih sila za njegovu baštinu, pretvara Balkan u laboratorij nacionalizama. Srbija u tom kontekstu nije tek pasivni objekt tuđih interesa, nego aktivni učesnik koji pokušava vlastiti nacionalni projekt uklopiti u šire imperijalne igre. Sundhaussen

precizno pokazuje kako se ideja nacionalnog oslobođenja vrlo brzo pretvara u teritorijalnu ambiciju, a historijski argumenti u diplomatsko oružje.

Posebno mjesto u toj analizi zauzima društvena struktura Srbije krajem 19. stoljeća. Za razliku od romantične slike o selu kao nosiocu nacionalne autentičnosti, Sundhaussen nudi mnogo hladniju dijagnozu. Ruralna Srbija, zasnovana na zadrugama i patrijarhalnim odnosima, nije bila kočnica modernizacije zbog Osmanskog naslijeđa, kako to tvrdi nacionalna historiografija, nego zbog intervencija same moderne države. Centralizacija, birokratizacija i fiskalni pritisci razgrađuju tradicionalne oblike samouprave, ali ne stvaraju istinski građanski sloj koji bi ih zamijenio.

Urbanizacija, tvrdi Sundhaussen, u Srbiji je bila više kulturna nego ekonomska. Gradovi su rasli, ali nisu proizvodili snažnu buržoaziju. Elitu su činili činovnici, oficiri i sveštenstvo, sloj koji je bio bliži državi nego društvu. U tom kontekstu, ironična opaska Slobodana Jovanovića o “seljacima u gradskim odijelima” dobija analitičku težinu. Modernost se nosi kao kostim, ali ne mijenja dubinske obrasce mišljenja. Nepismenost ostaje visoka, politička kultura plitka, a javna sfera slaba.

Upravo u tom vakuumu jačaju tzv. “nacionalne nauke”: istorija, etnologija, kulturna geografija. Ono što počinje kao proučavanje folklora i jezika, s vremenom poprima biologističke i rasne tonove. Nacija se sve manje shvata kao historijska zajednica, a sve više kao prirodna datost definirana krvlju, tlom i misijom. Sundhaussen ovaj pomak vidi kao napuštanje prosvjetiteljskog humanizma i ulazak u ekskluzivni, esencijalistički nacionalizam. Time se zatvara krug: mit, koji je na početku služio kao simbolička podrška identitetu, sada postaje pseudonaučni dokaz političkih prava.

Politička scena Srbije nakon 1903. godine, nakon ubistva kralja Aleksandra Obrenovića i dolaska dinastije Karađorđević, u Sundhaussenovoj interpretaciji predstavlja paradoks. Institucionalno, riječ je o periodu koji se često naziva “zlatnim dobom srpske demokratije”: ustav, parlament, izbori. Suštinski, međutim, to je demokratija bez liberalizma. Uspon Radikalne stranke Nikole Pašića donosi oblik parlamentarnog populizma u kojem se politika gradi na mitu o seljaku kao nosiocu nacionalne moralnosti, uz istovremeno nepovjerenje prema Zapadu, individualnim pravima i pluralizmu.

Država se demokratizira proceduralno, ali ostaje duboko nacionalizirana u sadržaju. Parlament postaje mjesto reprodukcije nacionalnih narativa, a ne prostor racionalne debate. Sundhaussen tu vidi jedan od ključnih razloga zbog kojih Srbija ulazi u 20. stoljeće s neriješenim temeljnim pitanjima: odnosom prema manjinskim zajednicama, prema susjedima i prema vlastitoj prošlosti.

Završno poglavlje knjige, naslovljeno provokativno, “Filozofija palanke ili otvoreno društvo?”, nije samo historiografski zaključak, nego normativni izazov. Palanka, kao mentalni okvir zatvorenosti, sumnje prema drugome i straha od promjene, suprotstavlja se ideji otvorenog društva koje prihvata pluralnost, nesigurnost i kritičko mišljenje. Sundhaussen ne nudi jednostavan

odgovor, ali jasno pokazuje da izbor između ta dva modela nije apstraktan. On se manifestira u načinu pisanja historije, u odnosu prema mitovima i u političkim odlukama koje oblikuju budućnost.

U tom smislu, Historija Srbije nije samo knjiga o prošlosti jedne države. Ona je ogledalo u kojem se vidi cijeli balkanski problem: kako narodi koji su kasno ušli u modernost često koriste mit kao zamjenu za institucije, identitet kao zamjenu za politiku, a historiju kao utočište od sadašnjosti. Reakcije koje je knjiga izazvala – od akademskih napada do otvorene agresije – samo potvrđuju Sundhaussenovu osnovnu tezu: tamo gdje mit preuzme ulogu historije, nauka postaje prijetnja.

Deset godina nakon njegove smrti, Holm Sundhaussen ostaje jedna od rijetkih figura čiji rad pokazuje da kritička historiografija nije neprijatelj nacije, nego njen jedini mogući korektiv. Njegova poruka je jednostavna, ali bolna: društva koja odbijaju da demistificiraju vlastitu prošlost, osuđena su da je stalno ponavljaju, često u njenim najgorim oblicima.

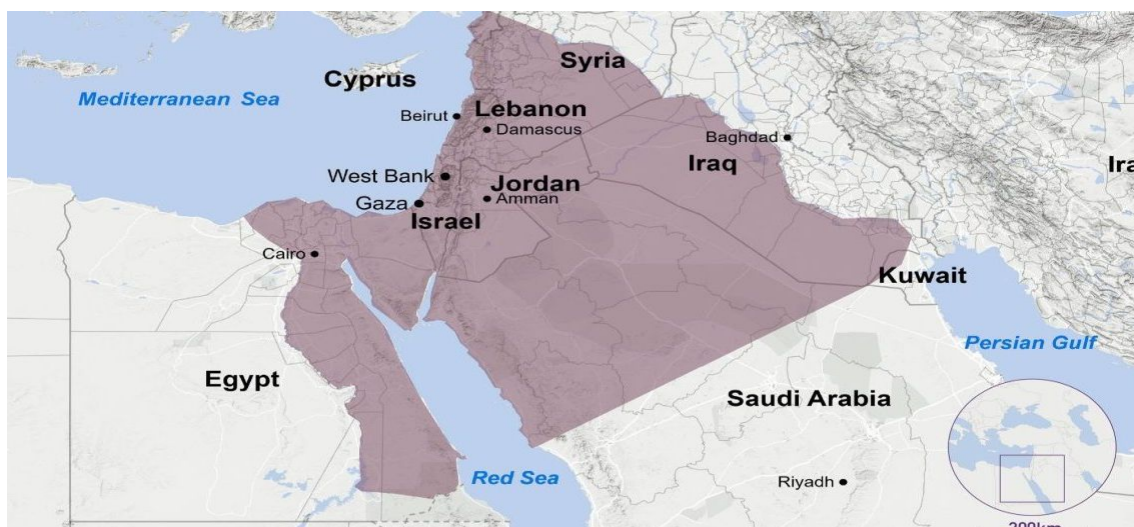
IZVOR: Koha, Bosna.hr

Oznake: BosnaHistorija SrbijeHolm Sundhaussen

REAKCIJE

Arapske zemlje oštro osudile izjave američkog ambasadora o širenju Izraela

Saopćenja u kojima se kritikuju ove izjave stigla su iz Palestine, Egipta, Jordana, kao i od Organizacije islamske saradnje (OIC) i Arapske lige

Mapa Velikog Izraela. Platfoma X

M. Až.

22.2.2026.

Nekoliko arapskih zemalja u subotu je oštro osudilo izjave američkog ambasadora u Izraelu, Majka Hakabija, koji je rekao da bi bilo "sasvim u redu" da Izrael preuzme cijeli Bliski istok.

Saopćenja u kojima se kritikuju ove izjave stigla su iz Palestine, Egipta, Jordana, kao i od Organizacije islamske saradnje (OIC) i Arapske lige.

Jordansko ministarstvo vanjskih poslova opisalo je Huckabeejeve riječi kao "neodgovorne, eskalirajuće i apsurdne".

- Zvanični glasnogovornik ministarstva, ambasador Fuad Al-Majali, odbacio je ove apsurdne i provokativne izjave koje predstavljaju kršenje diplomatskih normi, napad na suverenitet zemalja regiona, te flagrantno kršenje međunarodnog prava i Povelje Ujedinjenih nacija - navodi se u saopštenju.

Istaknuto je da su Hakabijeve opaske, izrečene tokom intervjua u emisiji The Tucker Carlson Show u petak, u suprotnosti sa stavom administracije američkog predsjednika Donalda Trampa, koja odbacuje aneksiju okupirane Zapadne obale.

Palestinsko ministarstvo vanjskih poslova ponovilo je slične stavove, navodeći da ove izjave predstavljaju "eksplicitni poziv na ugrožavanje suvereniteta država". Dodali su da komentari podržavaju izraelsko istrebljenje i raseljavanje Palestinaca, uz pokušaje aneksije međunarodno priznatih okupiranih teritorija.

Prema međunarodnom pravu, okupacionoj sili je zabranjeno prisvajanje zemlje na okupiranoj teritoriji. U saopćenju se pozivaju Sjedinjene Američke Države da zauzmu "jasan i eksplicitan stav" povodom ovih izjava, za koje se navodi da "ne doprinose ostvarivanju vizije predsjednika Trampa o trajnom miru na Bliskom istoku".

U međuvremenu, OIC je osudio izjave kao "jasan poziv na kršenje međunarodnog prava", upozoravajući da će "ekstremistička ideološka retorika podstaći ekstremizam i ohrabriti Izrael da nastavi sa svojim ilegalnim mjerama".

Arapska liga je naglasila da su Hakabijeve izjave "prekršile sve osnovne principe i utvrđene norme diplomatije, te da prkose logici i razumu".

**Hrvatski predsjednik Milanović se protivi vojnoj saradnji s Izraelom:
Nisu pouzdan partner, vrše pritisak na Hrvatsku**

Pozvao na okretanje Njemačkoj, Francuskoj i SAD-u, odbacuje izraelski sistem Trophy i izražava zabrinutost zbog sigurnosnih rizika

**Milanović se protivi vojnoj saradnji s Izraelom. R.R./ATA
Images/PIXSELL**

Anadolija

25.2.2026.

Predsjednik Republike Hrvatske Zoran Milanović ponovo je u srijedu otvoreno izrazio svoj stav protiv vojne saradnje njegove zemlje s Izraelom, posebice kritikujući planove o ugradnji izraelskog sistema aktivne zaštite Trophy na nove hrvatske tenkove Leopard 2A8.

Razlog za zabrinutost

Taj sistem, iako proizveden u Evropi, temelji se na izraelskoj tehnologiji i licenci, što je Milanoviću bio razlog za zabrinutost i sumnju u pouzdanost takvog partnerstva.

Hrvatska je od Njemačke naručila 44 najmodernija tenka Leopard 2A8, a standardna konfiguracija uključuje sistem Trophy. Međutim, Milanović ne prihvata opravdanja ministra odbrane Ivana Anušića koji je isticao važnost saradnje s Izraelom upravo zbog tog sistema.

- To je kada kupite njemački automobil pa stavite felgu od Portorikanca. To je stvarno smiješno objašnjenje - rekao je

Milanović kritizirajući Anušićevu izjavu i odbacujući ovaj sistem kao rješenje.

Naglasio je da Izrael nije pouzdan partner te je komentirao i neuspjele pokušaje da se Hrvatskoj nametnu izraelski borbeni avioni F-16 Barak.

Milanović je svoje stajalište o Izraelu jasno izrazio i kroz oštre kritike izraelske vojne politike.

- Godinama sam imao neopravdano previše razumijevanja za izraelske poteze, ali u posljednje dvije, tri godine nemam. To je jedna zvjerska politika i to je vojska koja je odgovorna za najgore ratne zločine u formi i sadržaju i to protiv puno slabijih - rekao je.

Sigurnosni rizik

Posebno je zabrinut i zbog činjenice da Hrvatska i Srbija kupuju različite vojne sisteme od Izraela, što smatra sigurnosnim rizikom.

- Želimo li da Izrael bude gospodar najintimnijih informacija o sigurnosti Hrvatske i Srbije? Što ćemo sad kupiti od Izraelaca, a da ne možemo kupiti od Nijemaca ili Francuza - pitao je Milanović, dodajući kako ne vidi potrebu za kupovinom bilo čega izraelskog, baš kao što Hrvatska ne kupuje ni rusku ni kinesku opremu.

Kao alternativu, Milanović ističe Njemačku, Francusku i SAD kao pouzdane partnere. Također je komentirao i srbijansku nabavku francuskih aviona Rafale, rekavši da je to legitimno pravo Francuske, ali da je za Hrvatsku riječ o teškom propustu.

Milanović je pozvao na realan i pragmatičan pristup sigurnosti i vojnoj opremi, odbacujući ideju o saradnji s Izraelom dok god je, kako kaže, takav odnos i takva politika.

- S takvom vojskom hrvatska vojska neće sarađivati, osjećam to kao svoj moralni poziv - zaključio je Milanović.

Napomena redakcije: Oprez Milanovića je možda i razumljiv imajući u vidu eksperimente sa upotrebom "novog oružja" – tzv. pejdžera napunjenih eksplozivom koji se pri kodiranom pozivu daljinski aktivira i ubija ili ranjava korisnika. Izrael je takve 'konstrukcije' primijenio u jednom prošlogodišnjem sukobu i napadu na Hezbolah u Libanu.

30.1.2026.

onako

Nedžad Ibrišimović: "Tako sam i ja imao skrivenu kutiju rajsnegli, a moje komšije Srbi skrivene kutije metaka i puške. Ja sam, naime, pretpostavio - ako rat dođe u Bosnu, otići će mi stakla na prozorima pa neću imati čime pričvrstiti najlon." (Knjiga Adema Kahrimana)

KONJEVIĆ POLJE

Video / Emotivna životna priča Alena Muhića pretočena u knjigu prvi put promovirana u RS

Posebno emotivan trenutak bio je susret s biološkom majkom, kada mu je rekla: „Isti si otac.“

A. B.

17.1.2026.

„Šta ti hoćeš, ti si četničko kopile...“ – riječi koje su pratile Alena Muhića kroz djetinjstvo u Bosni i Hercegovini. Danas, Alen svoju priču dijeli javno, prvi put u Republici Srpskoj, kroz knjigu „Ja sam Alen“, koja svjedoči o životu obilježenom ratom, traumom i nevidljivošću djece rođene iz ratnog silovanja.

Promociju u Novoj Kasabi organizirali su Rijaset Islamske zajednice u BiH i Udruga žena „Jadar“ Konjević Polje, na čelu s predsjednicom Ifetom Merjemić, a vodila ju je Medina Mehmedović-Mulalić.

Alen je ispričao kako je sa devet godina saznao da ljudi koji su ga odgajali nisu njegovi biološki roditelji, te da je rođen iz čina ratnog silovanja u Foči. Bio je

ostavljen u bolnici, dok su ga potom posvojili Muharem i Advija Muhić, koji su mu pružili ljubav i sigurnost.

Posebno emotivan trenutak bio je susret s biološkom majkom, kada mu je rekla: „Isti si otac.“ Iako ga je ta rečenica duboko pogodila, Alen danas govori o oprost, ljubavi i ljudskom dostojanstvu.

Danas je Alen suprug i otac trojice sinova, te ističe važnost borbe za prava i vidljivost djece rođene u ratnim okolnostima: „Mi smo 30 godina bili nevidljivi.“

Njegova priča nije o silovanju – ona je priča o ljubavi, izboru i opstanku, i sada, prvi put, izgovorena i u Republici Srpskoj.

PARLAMENT BIH

Zvizdić podnio poslaničku inicijativu: Traži od Rusije da u BiH vrati Povelju Kulina bana

Povelja Kulina bana temeljni je dokument bosanske državnosti i dio neotuđivog kulturnog naslijeđa BiH, kazao je Zvizdić

Denis Zvizdić

FENA

D. H.

28.1.2026.

Član rukovodstva Predstavničkog doma Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine Denis Zvizdić (NiP) podnio je danas poslaničku inicijativu kojom se traži od Ministarstva civilnih poslova BiH da pokrene proceduru bilateralnih pregovora s Rusijom radi vraćanja u posjed Povelje Kulina bana.

"Povelja Kulina bana temeljni je dokument bosanske državnosti i dio neotuđivog kulturnog naslijeđa BiH. Original se danas nalazi u posjedu Ruske Federacije, a međunarodna praksa omogućava njen povrat putem bilateralnih pregovora", naveo je Zvizdić.

Zato je, kako dodaje, pokrenuo inicijativu da Ministarstvo civilnih poslova BiH pokrene zvaničnu proceduru za vraćanje Povelje Kulina bana u Bosnu i Hercegovinu.

"Povrat Povelje ne bi bio samo čin kulturne restitucije, već i snažna poruka poštovanja historijske istine, međunarodnog prava i državnog dostojanstva Bosne i Hercegovine. Povelja treba biti tamo gdje joj je mjesto - u Bosni i Hercegovini", zaključio je Zvizdić.

Against the Institutional Re-traumatization of Survivors of Obmana (the Bosnian Genocide)

Recent signers:

Nathan D. Horowitz•3 hours ago
Jasmina Mujezinovic•8 hours ago
alma vajraca•10 hours ago
Adnan Hadrovic•10 hours ago
valerie hughes•11 hours ago
Amela Karić-Hajduk•11 hours ago
Mini Tarantini•12 hours ago
Gorazd Cvetić•14 hours ago
Sanela Kadić•14 hours ago

Alma Karic•14 hours ago
Larisa Horic•15 hours ago
Sabina Muminovic•15 hours ago
Damir Turulja•16 hours ago
Hariz Halilovich•18 hours ago
Dzermal Bijedic•22 hours ago
Sonja Sawatzki•24 hours ago
thorsten misner•1 day ago
Elvira Selmanović•1 day ago
Mihail Stankov•1 day ago
carole hodge•1 day ago
Nathan D. Horowitz and 19 others have signed recently.

The Issue

Against the Institutional Re-traumatization of Survivors of Obmana (the Bosnian Genocide)

Through this petition, we address you as survivors of the Obmana (the Bosnian Genocide) committed between 1992 and 1995. The Obmana does not refer exclusively to Srebrenica. Srebrenica is a legally established genocide; however, it represents the culmination of a broader, systematic and planned policy of destruction carried out throughout Bosnia and Herzegovina, as confirmed by international court judgments through the proven Joint Criminal Enterprise (JCE).

For war survivors, the war did not end in 1995. It continues through systematic and institutionally tolerated re-traumatization, which today represents one of the most serious forms of human rights violations in Bosnia and Herzegovina and in Europe.

The official celebration of 9 January in Republika Srpska, despite the rulings of the Constitutional Court of Bosnia and Herzegovina, is not a holiday for survivors of the Obmana, but a symbol of violence, persecution, and death. Each year, this celebration causes renewed psychological harm, deepens trauma, and sends a clear message that the suffering of victims is considered irrelevant.

Re-traumatization is further perpetuated through:

public murals and graffiti of war criminals across Bosnia and Herzegovina, the open glorification of Ratko Mladić, the erection of monuments to convicted war criminals, including the monument to Slobodan Praljak in Herzegovina, the continuous failure of prosecutors' offices in Banja Luka and Sarajevo to act, and the institutional silence of international actors, including the Office of the High Representative (OHR).

The repeated expressions of "concern" used in response to these practices

represent, for us as victims and survivors, an additional form of deception. Such practices are not isolated incidents, but a consistent pattern of behavior that produces lasting psychological suffering. Institutional inaction in these cases cannot be considered neutrality; it constitutes complicity through omission.

We particularly emphasize that the continuity of re-traumatization could not be sustained without the complicity of international institutions. The European Union, the Office of the High Representative (OHR), and the United Nations are aware of the glorification of war criminals, genocide denial, and public murals, yet through their inaction they directly enable the continuation of suffering of survivors of the Obmana (Bosnian Genocide). This complicity is especially grave because these institutions possess both the mandate and the resources to protect human rights, enforce court rulings, and halt inhumane practices. Their passivity is not neutral; it represents a form of institutional support for what survivors experience as the continuation of genocidal policies and permanent psychological violence.

We find it particularly unacceptable that European institutions respond to the open glorification of war criminals, genocide denial, and continuous re-traumatization solely with expressions of “concern.” Such rhetoric does not constitute neutral diplomatic language, but rather a form of political deception. “Concern” without concrete measures does not mean protection; it prolongs suffering and sends the message that institutional accountability is unnecessary. If the European Union truly rests on the values of human dignity, the rule of law, and the protection of victims, then concern cannot be the final response; otherwise, it becomes part of the problem.

Under international law and the European Convention on Human Rights, states have a positive obligation to prevent inhuman and degrading treatment, particularly toward vulnerable groups such as survivors of the Obmana. Intentionally tolerated re-traumatization, in the context of genocide and a proven Joint Criminal Enterprise, bears the character of a continuation of the crime by other means, as it causes severe mental suffering and keeps the ideology of the crime alive in the public sphere.

If today in Europe the glorification of war criminals from the 1990s is normalized, the inevitable question arises: will posters of Adolf Hitler or Benito Mussolini become an acceptable everyday occurrence tomorrow? Where is the boundary, and who bears responsibility for the fact that it has already been crossed?

We, who defended European values—human dignity, multiethnic coexistence, equality, and the right to life—and who were simultaneously victims of Serbian, Croatian, and later international political decisions, refuse to permanently carry the burden of institutional silence.

Through this petition, we demand:

that the institutional re-traumatization of survivors of the Obmana (Bosnian Genocide) be clearly recognized as a serious violation of human rights and a criminal offense;
that the glorification of war criminals, genocide denial, and historical revisionism be publicly and unequivocally condemned;
that the consistent implementation of domestic and international court rulings be ensured;
that competent prosecutors' offices act in accordance with the law;
that the European Union and international institutions assume their moral and political responsibility toward the victims of the Obmana (Bosnian Genocide).
Because peace without truth is not peace, and a society that tolerates the glorification of crimes does not close the chapter of war—it continues it by other means.

Esad Sirbegovic
Sana Jakubovic
Halida Uzunovic

Report a policy violation
[Sana Jakubovic](#) Petition Starter

PETICIJA

Protiv institucionalne retraumatizacije preživjelih Obmane (Bosanskog Genocida)

Poštovane dame i gospodo,

Ovom peticijom obraćamo vam se kao preživjeli Obmane - genocida počinjenog u Bosni i Hercegovini između 1992. i 1995. godine. Obmana - Bosanski Genocid ne odnosi se isključivo na Srebrenicu. Srebrenica jeste pravno presuđeni genocid, ali ona predstavlja vrhunac šire, sistematske i planske politike uništenja, provedene širom Bosne i Hercegovine, što je potvrđeno presudama međunarodnih sudova kroz dokazani udruženi zločinački poduhvat (UZP).

Za ratne preživjele, rat nije završio 1995. godine. On se nastavlja kroz sistematsku i institucionalno tolerisanu retraumatizaciju, koja danas predstavlja jedan od najozbiljnijih oblika kršenja ljudskih prava u Bosni i Hercegovini i Evropi.

Zvanično obilježavanje 9. januara u Republici Srpskoj, uprkos presudama Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, za preživjele Obmane nije praznik, već simbol nasilja, progona i smrti. Svake godine ovo obilježavanje proizvodi novu psihološku štetu, produbljuje traumu i šalje jasnu poruku da patnja žrtava nije relevantna.

Retraumatizacija se dodatno nastavlja kroz:

javne murale i grafite ratnih zločinaca širom Bosne i Hercegovine, otvoreno veličanje Ratka Mladića, podizanje spomenika osuđenim ratnim zločincima, uključujući spomenik Slobodanu Praljku u Hercegovini, kontinuirani izostanak reakcije tužilaštava u Banjoj Luci i Sarajevu, te institucionalnu šutnju međunarodnih aktera, uključujući OHR. Ovakva praksa ne predstavlja izolovane incidente, već obrazac ponašanja koji proizvodi trajnu psihičku patnju preživjelih. Institucionalno nepostupanje u ovim slučajevima ne može se smatrati neutralnošću – ono predstavlja saučesništvo kroz nečinjenje.

Posebno ističemo da se kontinuitet retraumatizacije ne bi mogao održavati bez saučesništva međunarodnih institucija. Evropska unija, Ured visokog predstavnika (OHR) i Ujedinjeni narodi znaju za veličanje ratnih zločinaca, negiranje genocida i javne murale, a svojim nečinjenjem direktno omogućavaju produžavanje patnje preživjelih Obmane - Bosanskog Genocida. Ovo saučesništvo je posebno ozbiljno jer ove institucije imaju mandat i resurse da zaštite ljudska prava, sprovedu presude i zaustave nehumane prakse. Njihova pasivnost nije neutralna – ona je oblik institucionalne podrške onome što za preživjele predstavlja nastavak genocidne politike i trajno psihičko nasilje.

Posebno smatramo neprihvatljivom praksu evropskih institucija da na otvoreno veličanje ratnih zločinaca, negiranje genocida i kontinuiranu retraumatizaciju preživjelih odgovaraju isključivo izrazima „zabrinutosti“. Takva retorika ne predstavlja neutralan diplomatski jezik, već postaje oblik političke obmane. Evropska „zabrinutost“ bez konkretnih mjera ne znači zaštitu, već produženje patnje, šaljući poruku da institucionalna odgovornost nije potrebna. Ako Evropska unija zaista počiva na vrijednostima ljudskog dostojanstva, vladavine prava i zaštite žrtava, tada zabrinutost ne može biti krajnja tačka – u suprotnom, ona postaje dio problema i saučesnik u institucionalno tolerisanoj retraumatizaciji.

Prema međunarodnom pravu i Evropskoj konvenciji o ljudskim pravima, države imaju pozitivnu obavezu da spriječe nehumano i ponižavajuće postupanje, naročito prema ranjivim grupama poput preživjelih Obmane (Genocid) i ratnih zločina. Namjerno tolerisana retraumatizacija, u kontekstu genocida i dokazanog UZP-a, ima karakter nastavka zločina drugim sredstvima, jer proizvodi tešku duševnu patnju i održava ideologiju zločina živom u javnom prostoru.

Ako se danas u Evropi normalizuje veličanje ratnih zločinaca iz devedesetih, postavlja se neizbježno pitanje: hoće li sutra plakati Adolfa Hitlera ili Benita Mussolinija postati prihvatljiva svakodnevnica? Gdje je granica i ko snosi odgovornost što je ona već pređena?

Mi, koji smo branili evropske vrijednosti – ljudsko dostojanstvo, multietnički suživot, jednakost i pravo na život – i koji smo istovremeno bili žrtve srpske, hrvatske, a potom i međunarodne politike, odbijamo da trajno nosimo teret institucionalne šutnje.

Ovom peticijom zahtijevamo:

da se institucionalna retraumatizacija preživjelih Obmane - Bosanskog Genocida jasno prepozna kao ozbiljno kršenje ljudskih prava;
da se javno i nedvosmisleno osudi veličanje ratnih zločinaca, negiranje genocida i historijski revizionizam;
da se osigura dosljedna primjena presuda domaćih i međunarodnih sudova;
da nadležna tužilaštva djeluju u skladu sa zakonom;
da Evropska unija i međunarodne institucije preuzmu svoju moralnu i političku odgovornost prema žrtvama Obmane - Bosanskog Genocida.
Jer mir bez istine nije mir, a društvo koje toleriše slavljenje zločina ne zatvara rat – ono ga nastavlja drugim sredstvima.

Esad Širbegović
Sana Jakubović
Halida Uzunović

Report a policy violation
[Sana Jakubovic](#) Petition Starter

Sarajevo se pridružuje krivičnom postupku u Italiji u predmetu 'Sarajevo safari'

[BiH](#) 28.01.2026. 11:36

Gradsko vijeće Grada Sarajevo jednoglasno je usvojilo odluku o davanju saglasnosti za pridruživanje Grada Sarajeva u krivičnom postupku u Milanu, a koji se odnosi na predmet "Sarajevo safarija". Odlukom se Sarajevo pridružuje u istrazi italijanskog pravosuđa protiv osoba koje su učestvovala u pucanju snajperom na građane Sarajeva tokom opsade.

Daje se ovlaštenje gradonačelniku i Pravobranilaštvu Grada Sarajevo da, u okviru svojih nadležnosti, poduzmu sve pravne, tehničke i administrativne radnje i aktivnosti u cilju pridruživanju Grada Sarajeva krivičnom postupku u svojstvu oštećene strane.

Generalni konzulat Bosne i Hercegovine u Milanu je, putem Ministarstva vanjskih poslova BiH, uputio Gradu Sarajevu dopis od 18.12.2025. godine označen kao sudski postupak u Milanu protiv snajperista u Sarajevu.

Pravobranilaštvo je predmetni Dopis zaprimilo 29. decembra 2025. godine, u kojem je navedeno da je pred nadležnim organima u Milanu pokrenut postupak protiv osoba koje su državljani Italije, koji su učestvovali u pucanju snajperom na građane Sarajeva.

Postupak je pokrenuo italijanski istraživački novinar Ezio Gavazzeni u saradnji sa bivšim sudijom za krivični postupak Guido Salvanijem, dok istražni postupak vodi tužilac Alessandro Gobbis. Oštećenu stranu zastupa advokat Nicola Brigida pro bono.

U navedenom dopisu Generalnog konzulata BiH u Milanu se navodi da je advokat Brigida postavio upit da li Grad Sarajevo želi da se priključi krivičnom postupku kao oštećena strana.

U skladu s odredbama krivičnog zakonodavstva, oštećena strana ima ograničen procesni položaj u pogledu prava u dužnosti u krivičnom postupku, kao i poduzimanja procesnih radnji, međutim oštećeni i pored toga može imati značajnu ulogu u istom, zavisno od faze krivičnog postupka.

Pa tako, u fazi istrage oštećeni može podnijeti zahtjev za ostvarivanje imovinsko-pravnog zahtjeva, kao i da se može pojaviti kao „pomagač tužiocu“, uvažavajući okolnosti da isti poznaje sredinu gdje je krivično djelo učinjeno, eventualno druga oštećena lica, može predložiti izvođenje i pribavljanje određenih dokaza, te na taj način svojom aktivnošću može biti dragocjen izvor saznanja i time znatno doprinijeti uspješnom vođenju postupka.

Nadalje, u fazi glavnog pretresa u kojoj dolazi do potpunog i svestranog raspravljanja o krivičnoj stvari, uloga oštećenog je bitna obzirom da isti na glavni pretres može biti pozvan u svojstvu svjedoka, može postaviti imovinsko-pravni zahtjev, može imati mogućnost iznijeti završno izlaganje, te konačno može imati pravo izjaviti žalbu protiv odluke.

Također, treba uzeti u obzir činjenicu da djelovanje snajperista tokom proteklog rata, na način da su isti pucali na nenaoružane civile na području Sarajeva, predstavlja kako individualnu, tako i kolektivnu trauma i trajni ožiljak Sarajeva i svih njegovih građana, obzirom daje tokom opsade poginulo preko 11.000 civila, od kojih veliki broj djece.

Vođenje krivičnog postupka protiv odgovornih osoba i izvršilaca krivičnih djela i eventualna osuda istih predstavlja zaštitu ugroženih osnovnih društvenih vrijednosti (život, integritet, javni red), očuvanje pravnog poretka, kao i društvenu osudu krivičnog djela kroz pravičnu reakciju na povrede zakona, te zadovoljenje i zaštitu prava i interesa žrtava i njihovih porodica.

Usvajanjem predmetne odluke, Gradu Sarajevo kao instituciji daje se mogućnost učešća u predmetnom krivičnom postupku u kojem će Grad Sarajevo dati svoj doprinos, te štititi prava i interese žrtava kao i svih svojih građana.

Za realizaciju te odluke nisu potrebna finansijska sredstva.

federalna.ba

Gradsko vijeće Sarajevo Sarajevo safari

Tužiteljstvo BiH intenzivira istrage o granatiranju Sarajeva i slučaju 'Sarajevo safari'

Državno tužilaštvo intenziviralo je rad na predmetima u vezi s granatiranjem Sarajeva tokom opsade grada, kao i slučaja "Sarajevo safari", koji je izazvao i interesiranje svjetske javnosti, Tužioci državnoga tužilaštva uskoro će imati i sastanak s haškim istražiteljima i potencijalnim svjedocima.

federalna.ba

IKC Hajr Enschede

Otvorenje IKC Hajr u Hoogeveenu

Otvorenje IKC Hajr Hoogeveen - Hfz. Dr. Kenan ef. Musić

IKC Hajr Enschede je islamski kulturni centar i džemat koji okuplja muslimane, posebno Bošnjake, iz Nizozemske i Njemačke. Djeluje kao mjesto molitve, obrazovanja, kulture i zajedništva kroz vjerske, društvene i humanitarne aktivnosti.

[IKC Hajr Enschede](#)

Pagina · Religieuze organisatie

IKC Hajr Enschede je islamski kulturni centar i džemat koji okuplja muslimane, posebno Bošnjake, iz Nizozemske i Njemačke. Djeluje kao mjesto molitve, obrazovanja, kulture i zajedništva kroz vjerske, društvene i humanitarne aktivnosti.

hajr.nl

[Nenad Filipovic](#) is met [Kenan Filipovic](#) en [Belma Sarić Eterović](#).

[eStrnsdpouff31t06g850521a44th5hhu424fgu672fl40c1ut188a6tfli](#) ·

HAFIZADIĆA KUĆA TRAVNIK

U ovu kuću Muhamed Filipović je, ušao sa majkom Đulom, 1938 tužnim jednim povodom...Pamtio je ne samo njen vanjski sjaj, nego unutrašnju prefinjenost, brojne svilene halije po zidovima, i Subhija-hanumu koja je bila noblesse oblige, has-halis hanuma...U vrijeme opsade Sarajeva , 1993, neko se iz Travnika probio u Sarajevo, neki mladić-sposobni borac, i došao nam je na vrata, rekao je "Meliha-hanuma šalje selam. Obećao sam joj". Našim roditeljima je to bilo NA MAKBUL...

Alle reacties:
44jjj en 43 anderen
2 opmerkingen

[Uzeir Bukvic](#)

[topsSenroth018gft 42 t2i5l1thrgta70l9m0t2oap5c :ut7m5m185gmf](#) ·

Jasenovac: Pismo Branka Ćopića, Ziji Dizdareviću

Čini mi se i danas aktuelnim Pismo Branka Ćopića, književniku Ziji Dizdareviću, koji je 1942. godine stradao u Jasenovcu. Pismo je Ćopić uvrstio kao predgovor svojoj knjizi "Bašta sljezove boje"
Dragi moj Zijo,

Znam da pišem pismo koje ne može stići svom adresantu, ali se tješim time da će ga pročitati bar onaj koji voli nas obojicu.

Kasna je noć i meni se ne spava. U ovo gluho doba razgovara se samo s duhovima i uspomenama, a ja, evo, razmišljam o zlatnoj paučini i srebrnoj magli tvojih priča, i o strašnom kraju koji te je zadesio u logoru Jasenovac. Pišem, dragi Zijo, a nisam siguran da i mene, jednom, ne čeka sličan kraj u ovome svijetu po kome još putuje kuga s kosom.

U svojim noćima s najviše mjesečine, ti si naslutio tu apokaliptičnu neman s kosom smrti i progovorio si o njoj kroz usta svoga junaka Brke. Jednog dana ti si je i vidio, realnu, ovozemaljsku, ostvario se tvoj strašan san, tvoja mora. Tih istih godina, ja sam, slučajem, izbjegao tvoju sudbinu, ali, evo, ima neko doba kako me, za mojim radnim stolom, osvoji crna slutnja: vidim neku noć, prohladnu, sa zvijezdama od leda, kroz koju me odvede neznano kud. Ko su ti tamni dželiti u ljudskom liku? Jesu li slični onima koji su tebe odveli? Ili braća onih pred kojima je otišao Goran? Zar to nisu tamne Kikićeve ubice?

Kako li smo nekada, zajedno, dječaćki, lirski zaneseni, tugovali nad pjesnikom Garsijom Lorkom i zamišljali ono praskozorje kad ga odvede, bespovratno, pustim ulicama Granade.

Bio sam, skorih dana, i u Granadi, gledao sa brijega osunčan kamenit labirint njenih ulica i pitao se: na koju su ga stranu odveli. Opet si tada bio pored mene, sasvim blizu, i ne znam ko je od nas dvojice šaputao Lorkine riječi pune jeze: "Crni su im konji, crne potkovice." Umnožavaju se po svijetu crni konji i crni konjanici, noćni dnevni vampiri, a ja sjedim nad svojim rukopisima i pričam o jednoj bašti sljezove boje, o dobrim starcima i zanesenim dječacima. Gnjuram se u dim rata i nalazim surove bojovnike: golubijeg srca. Prije nego me odvedu žurim da ispričam zlatnu bajku o ljudima. Njeno su mi sjeme posijali u srce još u djetinjstvu i ono bez prestanka niče, cvjeta i obnavlja se. Pržile su ga mnoge strahote kroz koje sam prolazio, ali korijen je ostajao, životvoran i neuništiv, i pod sunce ponovo isturao svoju nejačku zelenu klicu, svoj barjak. Rušio se na njega oklop tenkova, a štitio ga i sačuvao prijateljski povijen ljudski dlan.

Eto, o tome bih, Zijo, da šapućem i pišem svoju bajku. Ti bi najbolje znao da ništa nisam izmislio i da se u ovome poslu ne može izmišljati, a pogotovo ne dobri ljudi i sveti bojovnici.

Na žalost, ni one druge nisam izmaštao, mrke ubice s ljudskim licem. O njima ne mogu i ne volim da pričam. Osjećam samo kako se umnožavaju i rote u ovome stiješnjenom svijetu, slutim ih po hladnoj jezi, koja im je prethodnica, i još malo, čini se, pa će zakucati na vrata.

Neka, Zijo... Svak se brani svojim oružjem, a još uvijek nije iskovana sablja koja može sjeći naše mjesečine, nasmijane zore i tužne sutone.

Zbogom, dragi moj. Možda je nekom smiješna moja starinska odora, pradjedovsko koplje i ubogo kljuse, koje ne obećava bogzna kakvu trku. Jah, šta ćeš...

Alle reacties:
35jj, Destan H. Kolasinac en 33 anderen
3 opmerkingen
1 keer gedeeld

[Esad Jaganjac](#) 27/09/2025 at 10:27

Prijedlog Kruga 99

Reforme Ustava na građanskim demokratskim principima

Polazeći od principa i ciljeva Povelje Ujedinjenih nacija;

Posvećeni liberalnoj demokraciji, miru, pravdi, solidarnosti i međusobnom razumijevanju;

Smatrajući da Bosna i Hercegovina treba biti sekularna država republikanske forme vlasti, na temeljima parlamentarne demokracije, vladavine prava i sa slobodnim i demokratskim izborima;

Opredijeljeni za suverenitet, teritorijalni integritet i političku nezavisnost Bosne i Hercegovine u skladu sa internacionalnim pravom;

Vođeni principima, vrijednostima i standardima Univerzalne Deklaracije o ljudskim pravima, Internacionalnog pakta o građanskim i političkim pravima, Internacionalnog pakta o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama, Deklaracijom o pravima lica koja pripadaju etničkim, vjerskim i jezičkim manjinama, kao i drugim instrumentima zaštite individualnih ljudskih prava, te činom prijema Republike BiH u Ujedinjene nacije 22. maja 1992. godine;

Smatrajući da jednakopravnost, sloboda i prava građana Bosne i Hercegovine, kao nositelja državnog suvereniteta, treba biti garantirana, obezbjeđena i implementirana u svim aspektima društva;

Posebno smatrajući kako je Bosna i Hercegovina, država svih njenih građana,

koji zajedno uz puno etničkih, vjerskih i kulturnih raznolikosti, tvore bosanskohercegovačku/bosansku naciju, koja je potvrđena prijemom u Ujedinjene nacije;

Uvažavajući sva dosadašnja mišljenja Venecijanske komisije o političkom, društvenom, izbornom i pravosudnom sistemu u Bosni i Hercegovini;

Uvidjevši kako sadašnji društveno-politički sistem urušava kulturu zajedničkog života, proizvodi etničke distance i konflikte među političkim elitama na štetu individualnih ljudskih prava;

Primjećujući vidan zastoj Bosne i Hercegovine na njenom putu ka punopravnom članstvu u Europsku uniju i NATO, tako što se svjesno koče reformski procesi, uključujući ispunjavanje 14 ključnih prioriteta iz Mišljenja Evropske komisije, kao i blokada u definisanju svakog

Programa reformi Bosne i Hercegovine;

Naglašavajući potrebu da se politički, društveni i ekonomski sistem mora uskladiti sa normama, vrijednostima i standardima europske pravne stečevine (acquis communautaire) na kojima je temeljena Europska unija;

Svjesni kako aktuelni Ustav BiH sadrži utvrđenu sistemsku diskriminaciju građana na temelju njihove etničke pripadnosti i mjesta prebivališta, koja je posebno utvrđena presudama Europskog suda za ljudska prava iz Strazbura u predmetima: Sejdić-Finci, Zornić, Pilav, Šlaku, Pudarić i Kovačević;

Imajući u vidu viševjekovnu etnoteritorijalnu nepodijeljenost državnog prostora Bosne i Hercegovine, život u raznolikostima i jednakosti, Deklaraciju o pravima građana sa Drugog zasjedanja ZAVNOBIH-a, (1. jula 1944. godine u Sanskom Mostu), Ustav Republike BiH, rezultate građanskog Referenduma (1992.) organizovanog na cijelom prostoru BiH i pod internacionalnim nadzorom i inicijativom;

Ubijeđeni da građanski konstituirani organi vlasti i pravične procedure najbolje stvaraju inkluzivne odnose unutar pluralističkog društva u kojem postoje jednake šanse za sve građane;

Uvažavajući sve presude Internacionalnog krivičnog suda u Hagu (ICTY) u kojima je utvrđeno počinjene zločina genocida, ratnih zločina, zločina protiv čovječnosti i udruženih zločinačkih poduhvata koji su za cilj imali stvaranje mono-etničkih dijelova teritorija u Bosni i Hercegovini kroz etničko čišćenje te naglašavajući da je u tim okolnostima oktroisan postojeći Ustav;

Odlučni da izbornom zakonodavstvu BiH ne smije da odstupa od europskih izbornih principa i standarda, niti da se uvode dodatne diskriminacije građana u njihovom aktivnom i pasivnom izbornom pravu, niti da se stvara nejednaka vrijednost glasa građana temeljem etničke pripadnosti i mjesta prebivališta; Ističući potrebu da ekonomski sistem Bosne i Hercegovine funkcioniše na jedinstvenom tržištu u korist svih građana ove zemlje;

Nastojeći stvoriti pretpostavke za reformu sadašnjeg ustavnog uređenja ove zemlje i njegovo usaglašavanje sa zahtjevima europske pravne stečevine kao i temeljnim principima vladavine prava i liberalne demokracije, Asocijacija nezavisnih intelektualaca Krug 99 predlaže

s l i j e d e ć e:

PRINCIPE

za donošenje novog ustava Bosne i Hercegovine:

1. Bosna i Hercegovina je suverena, jedinstvena, nedjeljiva, demokratska, pravna, sekularna država sa svojim teritorijalnim integritetom što proizlazi iz njenog hiljadugodišnjeg kontinuiteta postojanja i internacionalnog priznanja.
2. Naziv države Bosne i Hercegovine biće – Republika Bosna i Hercegovina.
3. Glavni grad Republike Bosne i Hercegovine je Sarajevo. Republika Bosna i Hercegovina ima himnu i zastavu koji predstavljaju identitet, historiju, vrijednosti i suverenitet države.

4. Nositelj suvereniteta je građanin – državljanin Republike Bosne i Hercegovine.

Suverenitet građana je neotuđiv, neprenosiv i nepodjeljiv.

5. Republika Bosna i Hercegovina je jedinstvena država sa unitarnim oblikom državnog uređenja, koja posjeduje centralnu vlast i nivo jedinica lokalne samouprave organizovane u skladu sa Evropskom Poveljom o lokalnoj samoupravi. Oblast lokalne samouprave se organizuje u općinama, gradovima. Regionalna povezanost općina i gradova moguća je isključivo na osnovu prirodnih karakteristika i ekonomskih interesa, što će se urediti posebnim zakonom.

6. Izvršnu vlast čine Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine i Vlada, svaki organ u okviru svojih nadležnosti. Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine se bira na neposrednim izborima u okviru jedne izborne jedinice, uvažavajući princip narodne raznolikosti.

7. Republika Bosna i Hercegovina imaće Parlament, kao njen zakonodavni organ vlasti, koji se sastoji od broja zastupnika proporcionalno broju stanovnika a biraju se na neposrednim izborima u izbornim jedinicama određenim Izbornim zakonom. Nadležnost Parlamenta Republike Bosne i Hercegovine je donošenje svih propisa: ustav, zakoni i drugi akti, kojima se reguliraju različiti aspekti društvenog života u Republici Bosni i Hercegovini.

Pored Parlamenta Republike Bosne i Hercegovine, postojaće i Vijeće zaštite etničkog interesa, kao poseban organ bez zakonodavnih ovlaštenja, čija isključiva nadležnost će biti da razmatra i ocjenjuje samo one propise koji ulaze u prostor tri (3) identitetska elementa:

jezik, pismo i religija. Vijeće zaštite etničkog interesa imenuje Parlament Republike Bosne i Hercegovine iz reda izabраних zastupnika, a na način utvrđen Poslovnikom Parlamenta.

8. Republika Bosna i Hercegovina imaće Vladu koja se sastoji od premijera i ministara:

ministarstva vanjskih poslova, ministarstva financija i trezora, ministarstva industrije i energetike, ministarstva poljoprivrede i šumarstva, ministarstva komunikacija i prometa, ministarstva zdravstva, ministarstva obrazovanja i nauke, ministarstva kulture i sporta, ministarstva trgovine, ministarstva dijaspora, ministarstva pravde, ministarstva unutrašnjih poslova, ministarstva odbrane, ministarstva rada i socijalne politike, ministarstva ugostiteljstva, turizma i okoliša. Vladu Republike Bosne i Hercegovine imenuje Parlament

Republike Bosne i Hercegovine, na prijedlog mandatar. Mandatar imenuje Predsjednik Republike Bosne i Hercegovine.

9. Ustav će utemeljiti sudsku vlast koju će vršiti prvostepeni sudovi opšte nadležnosti, specijalizirani sudovi i Vrhovni sud, kao i tužilaštvo i pravobranilaštvo, te Visoko sudsko i tužilačko vijeće koji će biti uređeni zakonom. Ustavni sud vrši ocjenu usklađenosti svih zakona i pravnih akata sa Ustavom, uvažavajući Evropsku Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zajedno sa svim Protokolima.

10. Republika Bosna i Hercegovina će imati svoju Centralnu banku Bosne, čije formiranje, sastav, djelokrug rada i način funkcioniranja će se regulirati posebnim zakonom.

11. Republika Bosna i Hercegovina je titular državne imovine. Opća dobra kao što su more, jezera, rijeke, obale, šume, zrak, voda, frekvencije i javna dobra kao što su autoputevi, ceste, trgovi, parkovi, ne mogu biti u vlasništvu niti jednog fizičkog ili pravnog lica, već će država imati pravo raspolaganja i upravljanja ovim dobrima, koje može prenijeti na niže nivoe vlasti. Svi aspekti državne imovine, prava na njeno vlasništvo, raspolaganje i upravljanje regulisaće se posebnim zakonom.

12. Cjelokupan sadržaj ustava mora bit usklađen sa Evropskom Konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zajedno sa svim Protokolima, preporukama Venecijanske komisije i kriterijima iz Kopenhagena i Madrida koji reguliraju pristupanje Europskoj uniji, te će u svim aspektima biti usklađen sa europskom pravnom stečevinom.

13. Usvojeni ustav sadržavaće norme o tranzicijskom periodu, koji će biti vremenski ograničen i predstavljace period u kojem se treba izvršiti potrebna tranzicija i usklađivanje svih važećih propisa i transformiranje postojećih državnih institucija i agencija u skladu sa ovim Ustavom Republike Bosne i Hercegovine.

14. Izmjene na ovaj način usvojenog Ustava će se vršiti se 2/3 većinom u Parlamentu Republike Bosne i Hercegovine. Izmjena na ovaj način Ustava Republike Bosne i Hercegovine ne može sadržavati bilo koji element kojim se umanjuju ili ograničavaju ljudska prava utvrđena ovim Ustavom.

[Reply](#)

Leave a Comment

Dženita Čamo

Hoofd producties bij Online Video Producties, Committee Digital / Online platform bij Film Platform Rotterdam en Directeur en mede-oprichter bij Stichting Agie

537 vrienden • 15 gemeenschappelijk

Rotterdam Online Video Producties Universiteit van Amsterdam
dzenitacamo

Dženita Čamo is met Online Video Producties en 11 anderen

31.1.2026.

Dženita Čamo

rtdpnSosoem2ml 1mjtm4l300231amu 33 r1ca0369fm7n4a29o1484:ui2 ·

*** **

Moje srce je puno ljubavi prema svima koji su juče došli na premijeru filma 'Inn a State of Siege'. Porodica, prijatelji, kolege, poznanici, ljubitelji filma. Duboko sam zahvalna na vašoj ljubavi i podršci. ❤️

Veoma su me dirnule lične poruke koje sam primila juče. Mnogi od vas su bili ganuti i osjetili ličnu povezanost sa filmom. Izazvao je emotivne razgovore i mnogi su pustili suzu dok su ga gledali.

Nadam se da priča o Sarajevu neće biti zaboravljena i da će se poruka mira koju želimo širiti čuti glasno i taknuti duboko.

Odbrojavamo dane do narednih projekcija na International Film Festival Rotterdam: karte su još u prodaji za 5 i 6 februar.

Jedva čekamo bosanskohercegovačku premijeru sa našim BiH timom!

ISPITI ŠERBE LJUBAVNO I PROGOVORITI RUŽINIM JEZIKOM Biti kurban: Nema ljepše zemlje od Bosne i boljeg naroda od bošnjačkog

Autor [Filip Mursel Begović](#) | 5. jun. 2025. | [Kolumne](#)

Mali princ je imao ružu prijateljicu koju je volio i pripitomio. Pa nije li tako i s nama i našom Bosnom? Ima li ljepših zemalja, realno? Ima. Ima li uređenijih – definitivno ima. Ima li boljih naroda od Bošnjaka – ima i to. Ima li gorih – kako da nema. Ima li boljih pjesnika od našeg Safvet-bega Bašagića – ima i to. Ali oni su naša ruža. Nju smo dobili na čuvanje i niti jednu drugu.

Mi često volimo reći: “Nikada više nećemo biti ničiji kurbani.” Misli se na masovna ubistva, etničko čišćenje i genocidno klanje, zasigurno. Ali to nije primjereno reći, zar ne? Bilo bi ispravnije reći: “Nikad više nećemo biti ovce za klanje.” Pokuđeno je uzvišenu simboliku kurbana stavljati u kontekst genocida.

Neko bi mogao reći i to da insan ne može biti kurban. Tako je to ako doslovno i ovostrano primijenimo onostranost kurbanske logike. Bojimo se da ne pogriješimo u simbolici i semantici, koja je puno više od običnog žrtvovanja životinje, a na licu Nuri Muhamedije otkriva se čitav kosmos kurbanskih radosti koji sugerira svijest o žrtvi za opće dobro. Nama je pred očima krv i sofras s kurbanskim mesom, a rijetko tražimo odgovor kako jedan čitav kosmos transponirati na naše stanje i šta je rješenje zagonetke njegove poruke.

U tajni tajne

I sada nas muči kako ljudima poručiti: “Budite kurban za svoj narod, za svoju domovinu, za svoju vjeru.” Mogli bismo odgovoriti: “De ti nama hljeba i posla, pusti žrtvu, naš prazan stomak je žrtva.”

I zato se ne može narod pozvati da bude kurban, ružno odzvanja, jer dolazi do značenjske zavrzlake. Trebalo bi pojednostaviti: “Moramo svi malo više shvatiti simboličko značenje Kurban-bajrama. Ono nije u baklavi, bez obzira na to što je sultanija slatkoće, a posebno ako je ponudi punica pa te u degustaciji prati kao hercegovački soko ili gradačački zmaj.”

Možda da govorimo o potrebi da ono JA ostavimo iza sebe i budemo malo više MI. Naši intelektualci će se buniti, oni žele biti JA. Ne shvataju da biti MI ne poništava osobnost, ono ga ojačava, daje mu svrhu. I tu je najveći problem, sve zastaje na JA. Naša elita odrveni na JA. Postaje kumir na JA. Kada zadovolji JA, ugodno zaspi, kada ogladni, ponovo traži JA da se nahrani. U MI ne vidi zadovoljstvo, a ne shvata da je to lijek. MI je komešanje i kretanje, MI je bereket. JA je močvara stajačica.

Tu su i zamke do u beskraj materijalizirane stvarnosti koja ne podnosi reći “da lijeva ruka ne zna šta je dala desna”. U njoj se sve želi svesti na marketing koji proizvodi senzacije. Sve pritom postaje golo, i tijela i JA. Bolest se širi u širk dok JA ne kaže: “JA sam bog.” Tada to prerasta u šizofreniju.

Zašto neko slika svoje noge na plaži i postavlja na društvene mreže, čemu to? Pojam “statusni simbol” je doista postao status, ali na društvenim mrežama. Ako niste bogati, možete simulirati bogatstvo vještom manipulacijom slikama. Ako niste lijepi, jednostavno se napučite, naprčite i opalite selfi. Ljudi se bilježe kao božanstva, imaju i alate da se uljepšaju, zovu se aplikacije. I kako u takvoj stvarnosti samozaljublivanja i samoopčaravanja pozivati na žrtvu za opću korist?

Mali princ, onaj iz knjige Antoina de Saint-Exupéryja, na svojoj je planeti imao dva aktivna vulkana i jedan ugasli, čupao je baobabe i čuvao jednu ružu koja mu se u jednom trenutku razočaravajuće učinila kao i sve druge ruže u svemiru. No, za Malog princa ona postaje najljepša i jedinstvena kada spoznaje da ju je pripitomio, kao i ona njega, da mu je postala prijateljica zajedno sa svoja četiri trna. Imao je svoju ružu i Šaban Gadžo. Već je sada dio sufijske predaje, dostojne svakovrsne inspiracije, to da mu je ruža đulbešećerka iz avlije nane Habibe na Bistriku šaptala tekst i melodiju ilahije „Kad procvatu behari“.

U Bosni ruže govore i mirišu na znoj Pejgamberov. Bosna je čudo neviđeno. U Bosni žive ljudi koji govore s ružama, a nije naš Šaban jedini s tim darom. Neko će reći da smo ljudi. No, samo izvolite, ima li ijedne ljubavi, ijedne opijenosti, a da nije iracionalna, da nije na granici nekog ludila? Pa kada vas proglase ludim, a našeg Pejgambera su mušrici proglašavali “ludim” nakon što je

drugovao s Džibrilom, znajte da ste na pravome putu. Naravno, to s ludilom mnogi stvarni luđaci zloupotrebljavaju, ali to nije tema ovog teksta.

Mali princ je imao ružu prijateljicu koju je volio i pripitomio. Pa nije li tako i s nama i našom Bosnom? Ima li ljepših zemalja, realno? Ima. Ima li uređenijih – definitivno ima. Ima li boljih naroda od Bošnjaka – ima i to. Ima li gorih – kako da nema. Ima li boljih pjesnika od našeg Safvet-bega Bašagića – ima i to.

Ali oni su naša ruža. Nju smo dobili na čuvanje i niti jednu drugu. Samo da ih još pripitomimo i bit će najljepše na svijetu. Zato naš Bošnjo patriota često vikne: "NEMA LJEPŠE ZEMLJE OD BOSNE! BOŠNJACI SU NAJBOLJI NAROD NA SVIJETU!" Je li to realno, naravno da nije. Ali on to osjeća kao Mali princ. U ruži kurbanskoj ima tajna ponad svih tajni.

To je žrtva. Zove se ljubav.

Nije žrtvovanje za opću korist doslovno u simbolici rata i krvi. Kurban je ljubav. A u ime ljubavi, ove naše Bošnje iz "plemena starih Azra, što za ljubav glavu gube i umiru kada ljube", spremni su na svakojake iracionalnosti. Zato je suza nad mezarom bosanskog šehida šerbe ljubavno. Šehid je već mirisna ruža u Allahovim perivojima.

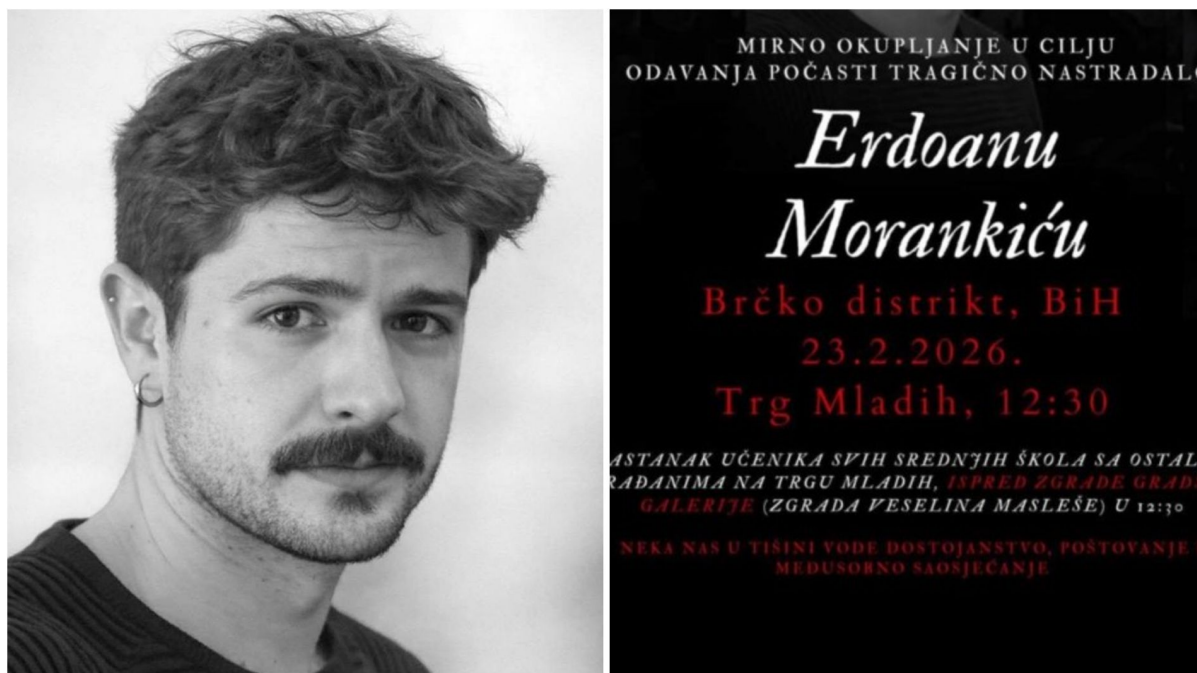
A svima onima koji kažu da vole svoj narod trebalo bi biti jasno – voliš ga takav kakav je, prihvataš ga takav kakav je. Iz te pretpostavke može početi promjena. Ne može se mijenjati stanje ako se prezire vlastiti narod, ako si s njime u zavadi, ako ti se gadi, ako ga gledaš s visine, ako vidiš samo loše u njemu. Sve to ljubav nadilazi, vidi uljepšano, daje nam snagu da i u haosu stvarnosti nađemo nadahnuće da nastavimo. Čini se ponekad da sve stoji, ništa se ne mijenja, a onda odjednom postignemo jedinstvo srca i glasova. Ružin jezik. Bosanski.

Ljubav nije moguća za one koji kažu JA. Ljubav se dijeli u žrtvi kada postaje MI. Bosna je čudo, a Bošnjaci su čudo u čudu.

Muslimani su – kada se tajna rascvjeta pa postane latice toga čuda.
Oznake:Filip Mursel Begović

"ZAJEDNIŠTVO U TIŠINI"

Brčko: Organizovano mirno okupljanje u znak sjećanja na Erdoana Morankića
Val podrške koji je pokrenut u Sarajevu sada stiže i u Brčko

Erdoan Morankić. Facebook

M. Až.

20.02.2026.

Nakon protesta koji su proteklih dana održani u Sarajevu povodom tragične nesreće u kojoj je život izgubio dvadesettrogodišnji Erdoan Morankić, talas solidarnosti i građanskog nezadovoljstva širi se i na druge gradove. U nesreći je povrijeđeno više osoba, među njima i maloljetna djevojka kojoj je amputirana noga. Tuga, ogorčenje i zahtjevi za odgovornošću ne jenjavaju.

Organizovano mirno okupljanje u znak sjećanja na Erodana Morankića.
Facebook

Građani Sarajeva već sedmicu izlaze na ulice, tražeći pravdu, transparentnu istragu i sistemske promjene. Protesti su prerasli u snažan građanski bunt koji okuplja sve generacije, a naročito mlade.

Val podrške koji je pokrenut u Sarajevu sada stiže i u Brčko. U ovom gradu će u ponedjeljak, 23. februara 2026. godine, biti organizovano mirno okupljanje u znak sjećanja na tragično stradalog Erdoana Morankića.

Skup pod nazivom "Zajedništvo u tišini" planiran je u 12:30 sati na Trgu mladih, ispred zgrade Gradske galerije, poznate kao zgrada Veselina Masleše. Organizatori su pozvali učenike svih srednjih škola, kao i ostale građane, da se pridruže i zajednički, dostojanstveno i u tišini odaju počast.

Nina Badrić za Dan žena u Sarajevu: Muzička gala večer u BKC-u

[Muzika](#) 29.01.2026. 13:15

Izvor: Federalna/Arhiva)

Jedna od najvećih i najomiljenijih glazbenih diva regije, Nina Badrić, povodom Dana žena priredit će posebnu i emotivnu muzičku gala večer u Sarajevu, saopćili su organizatori.

Koncert će se održati 8. marta 2026. godine u Bosanskom kulturnom centru (BKC), a publici donosi večer ispunjenu vrhunskom muzikom, emocijama i prepoznatljivom atmosferom kakvu samo Nina može stvoriti.

Sarajevska publika imat će ekskluzivnu priliku među prvima čuti i pjesme s Nininog novog albuma, čije se izdanje očekuje već narednog mjeseca. Uz nove muzičke priče, publiku očekuju i bezvremenski hitovi koji su obilježili njezinu bogatu karijeru i koje publika s jednakim žarom pjeva već desetljećima.

Ulaznice su upravo puštene u prodaju te su dostupne online putem platforme Entrio.ba, kao i na prodajnim mjestima BKC-a i Skenderije. Organizatori poručuju kako se, s obzirom na interes publike, preporučuje pravovremena kupnja ulaznica.

Dan ranije, 7. marta, Nina Badrić nastupit će u Hrvatskom domu „Herceg Stjepan Kosača“ u Mostaru, gdje za koncert vlada iznimno velik interes. Ulaznice za mostarski koncert dostupne su u Mepas Mallu i putem Entrio.ba.

Koncerti Nine Badrić poznati su po snažnoj emociji, vrhunskoj interpretaciji i posebnoj povezanosti s publikom, a sarajevska večer povodom Dana žena obećava nezaboravan glazbeni doživljaj i istinski praznik glazbe.

Fena/federalna

Redakcija NAŠA BOSNA

www.platformbih.nl/nasa-bosna

Titel: Nasa Bosna (Online)

ISSN: 2949-9259

*Dit ISSN is uitsluitend bestemd voor afleveringen van bovenstaande titel !
Bij een wijziging van deze titel verzoeken wij u tijdig een nieuw ISSN aan te vragen !*

NAŠA BOSNA

ISSN 2949-9259

List građana BiH u Holandiji Izlazi
kvartalno

Glavni urednik: Dž.Kurić
dz.kuric@outlook.com

Članovi redakcije:
M. Midžić mujomidzic@gmail.com

Selma Čopra Plaćo
stelme@gmail.com

info@platformbih.nl
www.platformbih.nl

LINKOVI KROVNE I OSTALIH ORGANIZACIJA ZAJEDNICE BiH U HOLANDIJI

www.platformbih.nl Platforma BiH - Krovna organizacija udruženja i građana BiH u Holandiji

www.izbn.nl Islamska zajednica Bošnjaka u Holandiji

www.nauk.nl Naučno akademski umjetnički klub BiH-NL "NAUK"

www.bcbh-nl Biznis klub BiH NL Nebo

www.mladi-bih.nl Mladi BiH

www.srebrenica-herdenking.nl Srebrenica 1995 - Nikada zaboraviti

www.srebrenica95.nl Udruženje preživjelih Srebreničkog genocida 95